

Curierul Misionar

Anul XXIII

Decembrie 1945

No. 12

Săptămâna de Rugăciuni

14 - 22 Decembrie 1945

Program

Vineri seara 14 Decembrie 1945: **Căminul și Școala.**

V. DIACONESCU

Sâmbătă dimineața 15 Decembrie 1945: **Umblarea cu Dumnezeu.**

ȘT. DEMETRESCU

Sâmbătă după amiază 15 Decembrie 1945
Intensificarea activității misionare în zilele noastre.

I. REIT

Duminică seara 16 Decembrie 1945: **Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi.**

P. PAULINI

Miercuri seara 19 Decembrie 1945: **Religia adevărului și sănătatea pentru corp și suflet.**

ȘT. DEMETRESCU

Vineri seara 21 Decembrie 1945: **Salvarea tineretului.**

V. FLORESCU

Sâmbătă dimineața 22 Decembrie 1945: **De aceea și voi fiți gata.**

M. MANEA

Sâmbătă după masă 22 Decembrie 1945: **Păstrând spiritul speranței advente.**

F. M. WILCOX

Către Predicatorii, Presbiterii și Membrii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România

Iubiți frați,

Zilele de rugăciuni dela sfârșitul anului 1945 ne află într'un timp cu totul deosebit de oricare altul de până acum.

Stând în Turnul Vegherii și privind înainte la vremurile cari ne stau în față, Sentinele credincioase ale Domnului ne dau un semnal de alarmă. Ele ne vestesc că evenimente de cea mai mare însemnătate sunt gata să se reverse asupra lumii noastre.

Abia ieșită din șgduirile unei furtuni care a pustiit ogoare, păduri, sate și orașe, făcând praf și scrum așezări și comori ale civilizației cu greu câștigate, în fața omenirii se ridică nori ai unui prăpăd, al unei furtuni și mai grozave.

„Stările de lucruri din lume n'au fost niciodată așa prevestitoare de rele și încurcate, cum se prezintă azi. Trăim într'o lume neliniștită și schimbătoare, o lume cu standarde și idealuri noi, rivală pe tărâm economic, plină de gelozia rasială și neînțelegeri naționale, o lume bântuită de foamete, molime, cutremure de pământ, o lume plină de boală, moarte și întristare, o lume care trăiește în nesiguranță, îndoială și necredință. Milioane de oameni și-au pierdut ancora. Ei nu cred în nimic, nici în Dumnezeu și nici în oameni; nici în religie, nici în știință; nici în lumea prezentă și nici în cea viitoare”. Steaua speranței lor s'a stins. Ei privesc cu părere de rău trecutul și-l regretă, și privesc viitorul cu sentimente de prevestiri întunecate și de nenorociri apropiate. De fapt ei sunt fără nădejde și fără Dumnezeu în lume și în inima lor sunt „plini de groază în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ”.

O simplă turburare a unui echilibru cu greu câștigat în omenire acum, ar aduce în omenire stări de lucruri îngrozitoare pe care mintea refuză de a le primi, fiind sătulă de cele pe cari le-a avut de suferit până acum.

„O furtună se apropie, nemiloasă în furia ei. Suntem noi pregătiți s'o întâmpinăm? Nu trebuie să mai spunem că primejdiile zilelor din urmă vor veni curând peste noi. Ele au și sosit! Avem nevoie de sabia Domnului, care pătrunde până în însuși sufletul și măduva plăcerilor, poftelor și pasiunilor cărnii”. — *Mărturii, Vol. VIII, p. 315.*

În vederea unei pregătiri de a trece cu bine prin aceste împrejurări, Domnul ne chiamă la o schimbare deplină pe care vrea să o facă prin mijlocirea Duhului Său Cel Sfânt.

„Dumnezeu ne chiamă la redșteptare și reformă spirituală. Dacă acestea nu vor avea loc, toți cari sunt încropiți vor continua să rămână urși înaintea Domnului, până ce El va refuza să-i mai recunoască drept copii ai Săi... Trebuie să aibă loc o redșteptare și o reformă sub conducerea Duhului Sfânt”.

Pe de altă parte trebuie să se dea lumii ultima și marea avertizare evanghelică așa cum o prezintă Ingerul din Apocalip 18. Biserica trebuie să fie părtașă la lucrarea de răspândire a luminii cerești în lume, care se va face prin revărsarea Duhului Sfânt prin ploaia cea târzie.

Suntem noi pregătiți pentru aceasta?

Săptămâna de rugăciuni din anul acesta ar putea să fie pentru mulți, dacă nu chiar pentru toți, cea din urmă din viața pe acest pământ.

Să o folosim pentru a ne împăca cu Dumnezeu și unii cu alții. Să o folosim pentru a pune în rânduală casa noastră în vederea întâmpinării lui Dumnezeu.

Cum stăm cu datoria de a vesti rudelor și vecinilor noștri solia mântuirii?

Cum stăm în părtășia noastră în sacrificiu cu Domnul? Sunt copiii noștri pe cale mântuirii?

Ne-am făcut noi datoria, toată datoria de a duce avertizarea evanghelică tuturor ființelor omenesti din jurul nostru? S'a ridicat de deasupra Comunității noastre acuzație de lenevie în cele ale Domnului?

Este biserica din care faci parte plină de focul râvnei pentru vestirea Evangheliei?

Curând se va termina cu cele ale acestei lumi trecătoare și fiind în cele veșnice vom zice că Cerul este nespus de mult prea scump față de suferințele zilelor noastre.

Să facem dar totul pentru a-l câștiga.

Chemați pe tineri și bătrâni la rugăciune. Să nu lipsească nimeni. Chiar și cei bolnavi și bătrâni, chiar și pruncii dela sânul mamei, mirele și mireasa să aibă partea lor la Săptămâna aceasta de Rugăciuni. Iar bătrânii Bisericii să plângă între portic și altar strigând: „Doamne, ai milă de moștenirea Ta!”

Dacă pierdem acest timp de har, care este cel mai de pe urmă, am pierdut totul.

Frați predicatori și presbiteri, lucrați cu râvnă pentru turma care v'a fost dată spre păstorire, ca să vă bucurați la arătarea Marelui Păstor.

Ridică-te și luminează, căci lumina ta a venit. Săptămâna aceasta de Rugăciuni să fie deosebită printr'o deosebită râvnă în aducerea de daruri pentru încheierea lucrării.

Să nu se facă vânzări de obiecte în Casa de Rugăciune. Cine are de adus daruri în natură să se consfătuiască pentru aceasta cu presbiterii Comunității sale.

Și mai presus de toate să ne aducem pe noi înșine ca o jertfă sfântă și bine plăcută Domnului.

Domnul să ne însoțească cu conducerea Duhului Său Cel Sfânt pentru buna pregătire și reușită a acestei Săptămâni de Rugăciuni.

Comitetul Ununii

Căminul și Școala

La început, cămin și școală au fost una. Prima familie a fost și prima școală. Primi oameni au fost primii elevi, iar Dumnezeu și îngerii au fost primii învățători. „Perechea sfântă nu era numai ca niște copii, ci și școlari cari primiau instrucțiuni dela Creatorul lor cel Atotînțelept. Ei erau vizitați de către îngerii și se bucurau de legătura lor cu Creatorul lor, fără ca între ei să fie vreun vâl întunecos care să-i despartă”. **„Patriarhi și Profeți”**. Dumnezeu și îngerii veneau cu plăcere la această „familie-școală”. Primele lecțiuni pe care El le ținu aci, au fost câteva din marile lecții ale vieții: căsătoria, hrănirea, munca și mai ales ascultarea și comuniunea cu Dumnezeu. „Atât timp cât aveau să rămână credincioși legii dumnezeiești, capacitatea lor de a cunoaște, de a se iubi reciproc și de a se bucura, avea să crească neîncetat”. **„Patriarhi și Profeți”**. Paradisul în care locuiau era cămin și școală în același timp, iar legătura directă cu Dumnezeu era fericirea vieții lor, precum avea să fie și a societății omenești care urma să se formeze prin înmulțirea familiilor sfinte.

Păcatul lovi însă în germene această minunată întocmire și separă „căminul-școală” de învățătorul său, de Creatorul său, de Dumnezeu său. Omul pierde paradisul. De atunci începu tragedia de șase ori milenară a familiei omenești, și neliniștea sufletului omenească, neliniștea cauzată de această separație produsă prin păcat. Separarea și înstrăinarea de Dumnezeu, săpă mai adânc în viața de familie și a școlii, și aduse separare și înstrăinare chiar între membrii ei. De atunci și până astăzi, familia luptă din greu ca să ajungă iarăși ce a fost la început: un cămin și o școală fericită.

Primul altar

Diavolul dăduse familiei și omenirii o lovitură mortală. Dumnezeirea, în iubirea Sa, interveni energic pentru restabilirea situației. Prețul răscumpărării era foarte ridicat, așa de mare încât întreg cerul rămase uimit și îndurerat când îl auzi. Acest preț era: viața Fiului lui Dumnezeu. Numai sfârșitul

glorios, peste veacuri, al acestei jertfe prea prețioase, sfârșit garantat de Tatăl și de Fiul, readuse liniștea și entuziasmul în cer, iar îngerii se asociază cu toată râvna la opera de salvare a familiei omenești. Adam și Eva înțeleseseră grozăvia păcatului, precum și necesitatea, importanța și prețul acestei jertfe. „Jertfa pretinsă pentru fărădelegile lor, descoperi lui Adam și Evei caracterul sfânt al legii lui Dumnezeu”. **„Patriarhi și Profeți”**. „Aducerea primei jertfe fu pentru Adam o ceremonie nespuse de penibilă”, dar fu și singura nădejde a salvării și a reîntoarcerii în familia cerească prin sângele cel scump al „Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Ioan 1, 29. Astfel, prima familie primă și primul altar care fu ridicat pe pământ cu ocazia primei jertfe, altarul familiar, ca o garanție a mântuirii sale și ca un sprijin în viață până la întoarcerea sa din nou în paradis, la Acela care: „atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine care crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3, 16.

Școala creștină, un sprijin

Timpul acesta al reîntoarcerii în paradis, s'a apropiat. Suntem aproape, ne apropiem tot mai mult de momentul fericit al prezentării noastre înaintea Tatălui ceresc, în căminul de sus. Drumul devine, însă, tot mai primejdios, și familia luptă din greu cu influențele care caută s'o distrugă. După cum agenții atmosferei și patogenii rod și distrug totul în lumea fizică, tot astfel și păcatul roade și distruge unitatea, căldura și sfințenia familiei. Legăturile dintre soț și soție, dintre părinți și copii, dintre frați și surori în sânul familiei, devin tot mai reci, tot mai slabe, tot mai egoiste, și în locul iubirii apare tot mai mult ura, vrăjmășia și păcatul sub multiplele lui forme, căminul nu mai este nici școală, nici altar.

Ca și în vremea lui Samuel, când au fost înființate școli aparte, numite școlile profetilor, „spre a forma un dig contra stricăciunii mult răspândită și spre a îngriji de bunul mers moral și intelectual al tineretului”, tot

astfel, familia are și azi nevoie tot mai simțită de sprijinul și ajutorul școlii creștine. Familia și școala creștină stau pe același fundament. Amândouă sunt un cămin. După cum familia trebuie să aibă viață de școală, tot așa și școala trebuie să aibă atmosfera de familie, școala fiind un supliment al căminului, pentru a-l ajuta în lucrările de educație și instrucție care l-au depășit, pentru a-l înălța și transforma, după modelul divin. Adevărata noastră viață este în familie. Aci se deprind virtuțile. Prin familie și prin școală, Domnul lucrează pentru a face fericit neamul omenesc.

Pentru vremea de acum

În această Săptămână de Rugăciune avem nevoie de sfaturi noi, de viziuni noi. Să ascultăm câteva din sfaturile Domnului, necesare pentru vremea de acum:

„Refacerea și ridicarea neamului omenesc începe în familie. Lucrarea părinților stă la temelie oricărei alte lucrări. Societatea se compune din familii și este ceea ce capii de familie fac din ea. Din inimă ies izvoarele vieții, iar inima societății, a bisericii și a națiunii este familia. Buna stare a societății, succesul bisericii, înaintarea națiunii, depind de familie”.

Misiunea căminului trece peste cercul restrâns al membrilor familiei. Căminul creștin trebuie să fie un loc de învățământ, dând dovadă de frumusețea adevăratelor principii de viață. O astfel de dovadă va fi o putere spre bine în această lume. Mult mai puternică decât orice predică ce se poate rosti, este influența unui adevărat cămin asupra inimii și vieții oamenilor. Când tinerii ies dintr'un astfel de cămin, lucrurile pe care ei le-au învățat aci, le împărtășesc și altora. Principii mai nobile de viață sunt însămânțate și în alte familii și o influență înălțătoare lucrează în societate”.

„Legătura familiară este cea mai strânsă, cea mai duioasă și cea mai sfântă din câte există pe pământ. Scopul ei a fost de a fi o binecuvântare pentru omenire. Și ea este cu adevărat o binecuvântare oriunde se pășește cu înțelepciune în legământul căsătoriei, în temere de Dumnezeu și cu respectul cuvenit pentru răspunderile ei”. **„Divina Vindecare”, p. 259.**

„Mai înainte de a lua asupra-le răspunderile ce decurg din căsătorie, tinerii și tinerele

ar trebui să aibă în viața practică o asemenea experiență care să-i pregătească pentru datoriile și sarcinile ei. Căsătoriile timpurii nu ar trebui încurajate. O legătură așa de importantă este căsătoria și cu o influență așa de mare în ce privește rezultatele ei, nu ar trebui făcute cu grabire, fără îndestulătoare pregătire, și mai înainte ca să se fi dezvoltat puterile mintale și fizice”. **„Divina Vindecare”, p. 259.**

„Se poate ca părțile să nu aibă bogăție pământească, dar trebuie să aibă binecuvântarea cea mai mare a sănătății. Și de obicei nu ar trebui să fie o prea mare deosebire de vârstă. O neglijare a acestei reguli poate avea drept urmare o serioasă dăunare a sănătății celui mai tânăr. Și deseori copiii sunt jefuiți de tăria fizică și mintală. Ei nu pot primi de la un părinte bătrân îngrijirea și tovarășia pe care le cere viața lor tânără și ei pot fi lipsiți prin moarte de tată sau mamă chiar la vârsta când iubirea și îndrumarea sunt de cea mai mare nevoie”.

„Numai în Domnul Hristos se poate încheia sigur legătura de căsătorie. Iubirea omenescă să-și tragă legăturile ei cele mai strânse din iubirea dumnezească. Numai acolo unde domnește Domnul Hristos poate fi o iubire adâncă, adevărată și neegoistă. Iubirea este un dar prețios pe care noi îl primim de la Isus”. **„Divina Vindecare”, p. 260.**

„Oricât de îngrijit și înțelepțeste s'ar fi pătruns în viața de căsătorie, puține sunt perechile cari sunt cu desăvârșire unite la data săvârșirii actului căsătoriei. Adevărata unire în legământul căsătoriei este lucrarea anilor de mai târziu”.

„Chiar dacă greutăți, necazuri și descurajări se pot ivi, nici soțul nici soția să nu nutrească gândul că unirea lor este o greșeală sau o desamăgire. Luați-vă hotărârea de a fi tot ce este cu putință să fiți unul față de altul. Continuați cu cele dintâi atenții. Îmbărbătați-vă pe toate căile unul pe altul să luptați la luptele vieții. Luați-vă timp să cercetați cum puteți spori fericirea unul altuia. Să se dea pe față îngăduința între voi. Atunci căsătoria în loc de a fi sfârșitul iubirii, va fi numai un slab început al ei. Căldura adevăratei amicitii, iubirea care leagă inimă cu inimă, este o pregustare a bucuriilor cerului. **„Divina Vindecare”, p. 261.**

„In jurul fiecărei familii este un cerc sfânt, care trebuie să fie păstrat neatins. Înăuntrul acestui cerc nimeni altul nu are dreptul să pătrundă. Atât soțul cât și soția să nu îngăduie altcuiva să aibă parte la lucrurile tainice care sunt numai ale lor”. — **Divina Vindecare**, p. 262.

„Intr'un anumit înțeles tatăl este preotul casei, care aduce pe altarul familiei sacrificiul de dimineață și de seara. Dar soția și copiii trebuie să se unească la rugăciune și să cânte laolaltă cântare de laudă. Dimineața înainte ca să părăsească locuința pentru a merge la lucrul de toate zilele, tatăl să adune pe copii și îngenunchind înaintea lui Dumnezeu, să-i predea grijei Tatălui din ceruri. După ce au trecut grijile zilei, familia să se unească pentru a aduce jertfa rugăciunii de mulțumire și pentru a înălța cântecul de laudă ca recunoaștere a purtării de grijă dumnezeiești în cursul zilei”.

„Tatăilor și mamelor, ori cât de grabnic ar fi treburile voastre nu pierdeți niciodată prilejul de a aduna întreaga familie în jurul altarului familiar. Cereți în rugăciune paza îngerilor lui Dumnezeu în căminul vostru. Aduceți-vă aminte că scumpii voștri micuți sunt urmăriți de ispite. Necazurile zilnice sînt în calea tinerilor și bătrânilor. Aceia care voesc să trăiască cu răbdare, iubire și voie bună, trebuie să se roage. Numai primind fără încetare ajutor de la Dumnezeu, putem să câștigăm biruința asupra eului”. **Divina Vindecare**, p. 262.

„E o realitate îngrozitoare de care ar trebui să tremure inima părinților, faptul că în atât de multe școli și colegii la care tinerii sunt trimiși pentru a-și face cultura și disciplina mintală, domnesc influențe care pervertesc caracterul și îndepărtează mintea de adevăratele scopuri ale vieții și strică moravurile. Venind în legătură cu oameni nereligioși, iubitori de plăceri și stricați, mulți, foarte mulți tineri își pierd simplitatea și curățenia, credința în Dumnezeu și spiritul de jertfire de sine pe care tații și mamele l-au cultivat și l-au îngrijit prin învățături alese și prin rugăciuni stăruitoare”. **Divina Vindecare**, p. 294.

Pentru ce?

Pentru ce, însă, nu se ia în considerație această „realitate îngrozitoare?” Pentru ce

famiiliile nu prețuiesc așa cum se cuvine școala creștină, și trimet încă pe copiii lor în loc străin? Pentru ce se gândesc așa de mult pentru viața de aici de jos, neglijând pregătirea copiilor lor pentru viața de sus? Prea suntem cuprinși de idealuri pământești pentru copiii noștri. In educația copiilor noștri asemănarea cu lumea se accentuează tot mai mult, în timp ce asemănarea cu Dumnezeu, se șterge încetul cu încetul, fără ca familiile, fără ca inima părinților să tremure de această realitate îngrozitoare. Ca și Lot odinioară, nu voim ca fiii noștri să trăiască mai bine în munți la ei, dar cu Dumnezeu, ci ni se pare mai bine să trăiască în Sodoma câmpiei, să fie doctori, ingineri, avocați, comercianți, industriași mari, etc., mângâindu-ne cu ideea că ei vor fi de folos lucrării lui Dumnezeu prin diplomele lor. Slabă nădejde. Poate să fie cazul cu vreo câțiva din acești tineri, dar experiența și Cuvântul ne arată clar că locul sigur pentru educația copiilor noștri este școala creștină. Pentru ce familiile nu prețuiesc suficient acest ajutor al lor, pentru ce nu prețuiesc destul eforturile bisericii pentru a realiza această școală creștină pentru fiii și fiicele lor? In această săptămână de rugăciune, îngerii lui Dumnezeu ne cercetează. Ca și acei îngeri trimiși la Lot, așa cei trei îngeri din Apocalips 14, sunt trimiși la noi pentru a ne spune: „Lot, Lot ieși afară din Sodoma cu educația copiilor tăi, ieși afară din Babilon ca să nu vă împărtășiți de păcatele lui și să nu fiți loviți cu urgiile de care va fi lovit el”. Apoc. 18, 4.

Pentru ce există soți cari nu se înțeleg? Pentru ce există copii cari nu respectă și nu-și iubesc din inimă pe părinții lor? Pentru ce viața de familie este lipsită de căldura și iubirea care fac căminul fericit? Copiii cresc fericiți într'un cămin unde văd că tata și mama se iubesc. Ceeace este soarele pentru plante, aceea este pentru copii iubirea dintre părinți la care ei se încălzesc și care se revarsă în valuri asupra lor.

Pentru ce toate acestea? Pentru că altarul familiar este neglijat așa de mult, sau a ajuns o simplă formă care nu mai spune nimic, nu mai produce nimic. Cămine fără altare, înseamnă cămine fără iubire, cămine fără sfințenie, cămine fără fericire. Rugăciunea este actul neputinței noastre și al umilin-

Umblarea cu Dumnezeu

O cerință urgentă a timpului de azi

Chemarea adresată credincioșilor din toate timpurile a fost și este cea pe care ne-o arată Sf. Apostol Pavel, când zice: „Astfel dar, iubiții mei, după cum totdeauna m'ați ascultat, **desăvârșiți cu frică și cu cutremur mântuirea voastră**, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai vărtos acum în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Cel Care lucrează în voi și voirea și îndeplinirea (execuția, zice Biblia Franceză sinodală), după buna Sa voință. Faceți totul fără cârtiri și fără îndoieli, ca să **fiți curați și fără răutate, copii ai lui Dumnezeu, desăvârșiți**, în mijlocul unui neam strâmb și sucit (în mijlocul unei generații depravate și perverse — zice Biblia Franceză) — între care vă arătați ca luminători în lume, având la voi Cuvântul vieții”. Filip. 2, 12, 16.

Dacă a fost, însă, un timp, când credincioșii să aibă merelu în vedere a se sili să răspundă pe deplin chemării acesteia, apoi acesta este timpul de azi, când venirea Domnului, cu sfârșitul a toate, este atât de aproape. Grelele evenimente ale războiului, cari au însemnat moartea pentru mulți și suferințe pentru toți și stările cari se văd că urmează după războiu, ne dovedesc în mod convingător, că se apropie cu pași repezi ziua, când **viața fiecăruia din noi va fi pusă să treacă prin proba focului**.

Tocmai azi e mai mult ca oricând timpul, când — după cum zice Sf. Apostol Pavel — fiecare din noi să luăm bine seama în fiecare zi cu ce fel de material clădim viața noastră și caracterul nostru pe temelia cea bună, care este Hristos, Domnul. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie, decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos... Dar fiecare să ia bine seama, cum clădește deasupra... Dacă cineva pe această temelie clădește aur,

argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, — lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi, cum este lucrarea fiecăruia”. — 1 Cor. 3, 10—13. „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor, și toți cei mândri și toți făcătorii de rele vor fi ca miștea: ziua ce vine fi va aprinde, zice Domnul, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramuri. Dar pentru voi, cari vă temeți de Numele Meu, **va răsări Soarele Dreptății**, cu vindecare sub aripile Sale”. — „Atunci vă veți întoarce și veți vedea, ce deosebire este între cel drept și cel nedrept, între cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-i slujește”. — Mal. 4, 1; 3, 18.

Or fi, deci, timpurile, în cari trăim, foarte grele, — iar generația de azi mai depravată și mai rea decât toate; dar, pentru că sfârșitul apropiat aduce cu sine strâmtorările cele mari, iar la urmă proba focului, prin care va trebui să trecem cu toții: — este de foarte mare și vădit interes, ca fiecare din noi azi să cultive în fiecare zi — mai mult decât în alte timpuri — în mod sincer și din toată inima, umblarea cu Dumnezeu, sau trăirea drepte și adevăratei credințe.

Iar când ne mai gândim că zilele vieții noastre azi sunt exact ca zilele lui Ilie, prorocul, când venira fiii profetilor din Bet-El la Elisei și îi ziseră: „Știi, că Dumnezeu răpește azi pe stăpânul tău deasupra capului tău?”, când — adică — Ilie fu luat la cer: — înțelegem atunci, de ce și Sf. Apostol Petru exclamă în epistola sa: „Ce fel trebuie să fiți voi în mersul sfânt al vieții și în temere de Dumnezeu!” Aceasta înseamnă: Ce fel de viață sfântă și pioasă ar trebui să ducem, care să merite să se continue în ziua venirii Domnului cu trecerea la mărirea cerească și la trăirea în societatea ingerilor sfinți, în viața veșnică!

Dar cum să trăim noi o asemenea viață, cu cea mai sigură nădejde de reușită?

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață toate

Noi nu suntem primii, cari să trebuie să răspundem acestei înalte chemări divine; ci suntem cei din urmă, ca fii ai ultimei generații de pe lumea aceasta. Alții — chiar cu multe veacuri înainte de noi — s'au silit și au făcut proba, „că au plăcut lui Dumnezeu”. Ei au dat dovada și au arătat, că se poate ajunge la o așa stare; iar, așa cum au făcut ei, așa putem face și noi. Tocmai de aceea ni s'a dat, „să auzim azi cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii noastre, să credem în El, în Domnul, să fim pecelluiți cu Duhul Sfânt, Care a fost făgăduit, și Care este arvuna moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda măririi Lui”. Efes. 1, 13. 14. Ne sunt date — deci — toate lămuririle; și ne sunt arătate toate căile și toate mijloacele folosite de harul lui Dumnezeu pentru ducerea noastră la mărire: **numai noi să vrem, să dorim, să cerem și să facem toate. Viața marilor bărbați de credință de pe vremuri, așa cum a rămas scrisă în Scripturi, ne servește ca îndemnare și ca învățătură, ca să știm și noi, cum să fim „curați și fără răutate, copii ai lui Dumnezeu, desăvârșiți, în mijlocul unui neam depravat și pervers, între cari să ne arătăm ca luminători în lume”. Căci toate „au fost scrise spre învățătura noastră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor”. — Ebrei 11, 5; 1 Cor. 10, 11.**

Acum înțelegem, cât de zoritoare este îndemnarea, dată nouă celor de azi prin glasul Sfântului Apostol Pavel, când zice: „De aceea și noi, fiindcă avem împrejurul nostru un așa de mare nor de martori, să lepădăm orice ne îngreiază și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în lupta ce ne stă înainte”. Iar, mai pe sus de toate și de toți, ca țintă supremă de atins și ca mijloc de realizarea desăvârșirii dorite, — același Sfânt Apostol ne prezintă **Model desăvârșit pe Insuși Fiul lui Dumnezeu în viața Sa ca om, și ne îndeamnă: „Să îndreptăm privirea spre Incepătorul și Desăvârșitorul credinței, Isus, Care, după ce desprețui rușinea, suferi crucea, pentru bucuria care Li stătea înainte, și șade de-a dreapta lui Dumnezeu”. — Ebrei 12, 1. 2.**

Ce să învățăm dela Înaintașii noștri

Sfânta Scriptură, în capitolul 11 din Epistola către Ebei, ne prezintă pe marii luptători ai credinței, cari au trăit pe vremuri și cari au biruit până la urmă. **Aceștia sunt cei cari s'au ilustrat printr'o viață de umblare cu Dumnezeu.** Cum au reușit ei să facă aceasta? Și ce să învățăm noi dela ei?

Dela început se spune despre dânșii, că prima condiție, pe care au îndeplinit-o și prin care au ajuns să primească dela Dumnezeu o bună mărturie ca dovadă, (Ebrei 11, 2), a fost aceea, că au avut „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, și o puternică încredințare despre cele ce nu se văd”. Aceasta este definiția completă a dreptei și adevăratei credințe; și aceasta a fost religia lor și credința, pe care au dovedit-o în fața lui Dumnezeu cu viața lor. Vers 1.

Dar, oare, iubiți frați și surori în credința adventă, — **ajuns-am și noi să avem și să dovedim cu viața noastră de toate zilele această luminoasă, convinsă și neclintită credință, încredere și încredințare despre cele ce nu se văd? — Sau mai suntem încă tare alipiți de cele văzute? Intre cele ce nu se văd, numim mai întâiu pe Insuși Bunul Dumnezeu și pe Domnul Isus, Fiul Său și iubitorul nostru Mântuitor. Dar avem noi o deplină credință în Dumnezeu și o fericită nădejde și așteptare a venirii în mărire a bunului nostru Mântuitor? — Sau, ca și cei fără Dumnezeu pe lume, ne simțim tot atât de amăriți și nenorociți sub povara grijilor și greutateilor timpurilor de azi? Nu e de ajuns, că ne numim Adventiști; ci trebuie să și simțim și să trăim fericirea credinței advente în toată plinătatea ei, pentru ca — văzând și alții viața noastră — să învețe și ei să creadă în cele ce nu se văd, dar de cari suntem siguri că se vor arăta în curând la venirea Domnului, care este foarte aproape.**

Iată: citim despre Enoch, al șaptelea om'dela Adam. El a trăit acum vreo 5200 de ani, fiind, ca la o sută și ceva de ani, contemporan cu primul nostru strămoș. Pe timpul acela, trăind încă strămoșul Adam, învederat că a doua venire a Domnului pentru ei nu era așa de aproape, cum este ea azi pentru noi, „peste cari au venit sfârșiturile veacurilor”. Și totuși, citim despre acel vestit Patriarch: „Enoch umblă cu Dumnezeu”. Toată viața lui

e astfel descrisă, pe scurt, în tei cuvinte. Dar acele cuvinte spun foarte mult, și anume că **Enoch a umblat cu Dumnezeu**. Dar ce însemnează a umbla cu Dumnezeu? — Scriptura ne-o spune aceasta în Amos, când formulează întrebarea: „Pot, oare, să umble doi împreună, dacă nu se învoesc și nu sunt de acord?” — Amos 3, 3. E dela sine înțeles, că acordul acesta se stabilește printr'o deplină convertire a omului către Dumnezeu, ca să ajungem una cu El în toate, exact așa cum a zis Domnul Hristos, în rugăciunea Sa pentru ai Săi: „Tu în Mine și Eu în ei, pentruca și ei să fie una”. — Ioan 17, 21. Și astfel Enoch a umblat cu Dumnezeu, nu o zi — două, sau un an, ori zece, — ci un timp de trei sute de ani mereu, fără să obosească în viața de lupta credinței. Care trebuie să fi fost efectul acelei umblări cu Dumnezeu? Efectul umblării lui Enoch cu Dumnezeu a fost, nu o trepădare, inconștientă și fanatică în calea poruncilor lui Dumnezeu, căci aceasta este calea Domnului; ci o inteligență îndeplinire a voiei lui Dumnezeu „pe cum în cer, așa și pe pământ”, care transformă pe deplin pe om după chipul Creatorului Său. Și, dacă numai după 40 de zile de ședere cu Domnul pe munte, fața lui Moise strălucea, ca efect al contactului cu sfințenia divină: cum trebuie să fi strălucit fața lui Enoch, cel pe deplin transformat printr'o umblare împreună cu Domnul timp de trei sute de ani? Și astfel — după ce predică generației de atunci despre venirea Domnului, ca să judece pe oameni și să-i pedepsească pentru cuvintele lor aspre, că ziceau că nu e de folos să păzim poruncile lui Dumnezeu: — Enoch își primi, pe deplin pregătit, sfârșitul credinței sale. **Enoch nu mai fu văzut**; căci Dumnezeu îl luă pe el. — Iuda 14. 15. 16; Mal. 3, 13—15; Exod. 5, 24. Iată, dar, pentru noi cei de azi un exemplu de umblare cu Dumnezeu și de foloasele trăirii credinței.

Noe, al doilea Părinte al neamului omenesc

Credința lui Noe și încredințarea lui despre cele nevăzute, de cari fusese înștiințat de Dumnezeu, este de asemenea minunată și exemplară, adevărat model pentru noi. El fu înștiințat de Domnul, că peste 120 de ani lumea de atunci avea să fie pierdută cu potop de apă; și fu învățat să construească o corabie pentru salvarea sa și a alor săi. Noe crezu lui Dumnezeu și ascultă, lucrând

mereu la construirea corăbiei, timp de 120 de ani, sub povara bățjocurilor lumii de atunci, când toți ceilalți râdeau de el, că face corabie de uscat, în niște timpuri când nu se mai văzuse ploaie, necum inundație și potop, care să umple tot pământul. Și notați, iubii frați din credința adventă, că Noe își cheltui timp de 120 de ani toată averea cu construirea corăbiei, cu toate că credința lui în venirea potopului anunțat nu a mai fost susținută în toți acei 120 de ani prin nici o dovadă și prin nici un alt semn dela Dumnezeu, decât numai pur și simplu prin Cuvântul lui Dumnezeu către Noe, la începutul celor 120 de ani. Și generației de azi i se vesteste încă dela 1844, adică de acum o sută și unu ani, sfârșitul lumii acesteia cu potop de foc; dar de atunci și până azi credința copiilor lui Dumnezeu a fost susținută și întărită mereu prin tot felul de semne din ce în ce mai mari și mai generoase. între cari cele din zilele noastre au ajuns cunoscute și greu simțite în toată lumea, la toate națiunile și popoarele. Cât de mult ne-a fost, deci, înlesnită nouă de Domnul trăirea credinței ca pregătire pentru venirea Sa? Cade-se atunci, să rămânem noi în urma strămoșului Noe, și să nu clădim azi corabia salvării noastre proprii, printr'o deplină trăire a poruncilor lui Dumnezeu; și corabia salvării semenilor noștri prin jertfirea persoanei și a întregii noastre averi pentru vestirea Evangheliei iubirii lui Dumnezeu în toată țara?

Abraam, Prietenul lui Dumnezeu și Părintele Dreptilor

Când Dumnezeu vru să aibă un popor al Său pe lumea aceasta, se adresă lui Abraam, despre care Cuvântul zice: „Pentru a sa credință, Abraam — chemat fiind — se supuse, ca să iasă la locul, pe care avea să-l ia în moștenire; și ieși, neștiind încotro merge. Credință având, stătu vremelnic (ca pelerin) în pământul făgăduinței ca în pământ străin, locuind în corturi, cu Isaac și cu Iacob, împreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe: pentrucă aștepta cetatea, ce are temelii, al cărei Maistru și Ziditor este Dumnezeu”. — Ebrei 11, 8—10.

Să dovedim și noi în viața zilnică acea admirabilă credință și încredere a lui Abraam și acea ascultare desăvârșită, bazată pe în-

crederea în Cuvântul lui Dumnezeu, chiar când vezi în cale numai greutate și piedici și chiar când îți se cere să crezi și să faci lucruri, ce-ți par imposibile și contra naturii. **Așa ascultă Abraam, să iasă „neștiind, unde și încotro merge”; și așa ascultă el, să creadă că va avea un fiu la vârsta, când era imposibil și contra firii, ca el și soția sa, Sara, să mai nască atunci copii. Și așa ascultă el mai târziu și aduse pe fiul său jertfă, fără să cârtească și să cugete rele despre Dumnezeu, ci încredințat fiind, că Domnul — în marea Sa bunătate — este în stare, după jertfire, să învieze pe băiat și să i-l dea înapoi. O, ce admirabilă credință, și ce minunată ascultare! Și nu ar trebui, oare, ca, acum la sfârșitul timpului să întâmpinăm și noi pe Domnul tot cu așa credință și tot cu așa ascultare, mai ales când El ne-a înlesnit totul, vărsând asupra-ne un așa potop de lumină și de cunoștință? Și nu ar trebui ca și așteptarea noastră după împlinirea fericitei nădejdi să fie tot atât de vie și hotărâtă, ca a lui Abraam, care locuia în corturi, așteptând cetatea lui Dumnezeu, deși pe timpul lui venirea Domnului nu bătea la ușă, cum bate pentru noi azi? Și, pe timpul acela, adică acum trei mii șapte-opt. sute de ani, Abraam cu credința și cu viețuirea lui de toate zilele, primi mărturia dela Dumnezeu: „Abraam a ascultat de Cuvântul Meu și a păzit ceea ce i-am dat de păzit: poruncile Mele, prescripțiile Mele și Legile Mele”. Gen. 26, 5.**

Iar, pentru că regulile credinței sunt aceleași azi, ca și pe timpul lui Abraam, nu ar fi bine, oare, ca și noi, cei peste cari au venit sfârșiturile veacurilor, să ne silim în fiecare zi, să primim dela Domnul mărturia: **„Poporul Meu advent a ascultat de Cuvântul Meu și a păzit, ce i-am dat de păzit; căci aci sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus ”** Apoc. 14, 12.

Pentru aceasta ne trebuie numai voință și hotărâre în această direcție; cât, pentru rest, nu ni se cere să facem nimic prin putere proprie, ci: **„Negreșit, avem făgăduință, după cum avură și ei”,** adică făgăduința ajutorului dela Domnul și a prezenței Sale cu noi. Aceasta a făcut în stare pe Abraam, să ajungă la așa credință și ascultare; și tot aceasta a susținut și pe Moise, care, „credință având, nu primi, când fu mare, să

fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci alese mai bine să sufere răul împreună cu poporul lui Dumnezeu . . . socotind înfruntarea pentru Hristos drept mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că-și îndrepta privirea la răsplătire. . . și părăsi Egiptul, . . . pentru că stăruia cu staformnicie, **ca văzând pe Cel Nevăzut”.**

Iată, ce-i făcea pe ei atunci, să aibă o încredere neclintită despre cele nădăjduite și o încredințare sigură despre cele nevăzute; pentru că ei în umblarea lor zilnică cu Dumnezeu, ajunsese să vadă, în credință, pe Cel nevăzut, care constituie El Insuși garanția împlinirii și realizării tuturor făgăduințelor divine și lucrează în noi pregătirea noastră pentru primirea lor.

Dar nu avem și noi, oare, aceleași făgăduințe, și nu ne este dată exact aceeași garanție? Căci nu ne spune nouă Cuvântul încă de mult: **„Dacă Dumnezeu este pentru noi: Cum nu ne va da împreună cu Hristos toate?”** Rom. 8, 31. 32.

Cum să fim?

și

Ce să facem?

Sfântul Apostol Petru, în deosebi cu privire la noi cei de azi, întreabă: **„Ce fel trebuie să fiți voi într-o umblare sfântă și în pietate, așteptând și grăbind venirea zilei Domnului?”** Iar, Spiritul Profetic ne spune, că acum, în zilele noastre se va face o lucrare de predicare cu semne și minuni mari, cu multă pietate și zel dumnezeesc, cum nu s'a mai văzut; și anume de către niște oameni îmbrăcați cu putere dela Dumnezeu, cum n'a mai fost până acum. Căci zice: „In viziuni de noapte, văzui o mare mișcare reformatoare în poporul lui Dumnezeu. Mulți pileamăneau pe Dumnezeu. Bolnavi erau vindecați, și alte minuni erau săvârșite. Un spirit de rugăciune pentru alții se vedea, la fel cu cel dinainte de Rusali. Sute și mii erau văzuți vizitând familii și deschizând înaintea oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimile erau convinse prin puterea Spiritului Sfânt, și se dădea pe față un spirit de adevărată pocăință. In toate părțile se deschideau uși pentru vestirea adevărului. Lumea părea luminată de influență cerească. Mari binecuvântări erau primite de adevăratul și umilul popor al lui Dumnezeu”. — **„Mărturii, vol IX, p. 126.**

Dar lucrarea aceasta nu poate fi făcută decât de cei care au primit botezul Spiritului Sfânt pentru servire; iar botezul acesta nu poate fi dat decât celor ce au mărturisit și părăsit orice păcat, și și-au predat viața lor lui Dumnezeu. Aceasta este pregătirea pentru ploaia cea târzie. Dar cum se obține pregătirea aceasta? — „Numai recunoaște-ți păcatul tău, că ai păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului tău”, — zice Cuvântul în Ieremia 3, 13. Iar recunoașterea aceasta trebuie făcută cu căință adâncă și cu sfâșierea inimii, așa cum zice în Ioel 2, 12, 13; și prin măsuri serioase cu participare generală, cum zice Ioel 2, 14, 16. Acesta este cel mai solemn apel adresat de Dumnezeu Bisericii Sale, într'un timp special, spre a căuta pe Dumnezeu într'un scop special și mare. Iată, ce trebuie să facem, ca să umblăm cu Dumnezeu!

Că numai atât se cere din partea noastră, iar restul îl face Domnul, — aceasta o adevărește și Spiritul Profetic, când zice: „Trebuie să ajungem să avem o cunoștință de noi înșine; o astfel de cunoștință, care să ducă la zdrobire de inimă, înainte de a afla iertare și pace... Numai pe cel care se cunoaște pe sine că e păcătos, numai pe acela îl poate mântui Hristos”. — *Parabole*, p. 158. Și iarăși zice: „Noi trebuie să vedem propria noastră slăbiciune și sărăcie, și defectele, așa cum sunt ele în realitate. Trebuie să ne vedem pierduți și fără speranță, îmbrăcați în haina murdară a îndreptării de sine, asemenea

oricărui alt păcătos. Trebuie să vedem, că, dacă e să fim mântuiți, aceasta nu se va face prin propria noastră bunătate, ci prin harul infinit al lui Dumnezeu”.

Iar făgăduința, pentru cei ce fac aceasta, este: „Când păcătosul, tras de puterea lui Hristos se apropie de crucea astfel înălțată și se prosternă înaintea ei, el ajunge o creatură nouă. O nouă inimă i se dă, și el devine o nouă făptură în Hristos. Sfințenia găsește, că nu mai are ce să-i mai ceară... Oricât de mare ar fi fost rușinea și degradarea prin păcat, cu atât mai mare va fi onoarea și înălțarea prin iubirea mântuitoare. Ființelor omenești, cari tind și luptă să ajungă la conformitatea cu chipul lui Dumnezeu, li se dă o așa bogată parte din comorile cerești și o așa de nespus de înaltă și mare putere, care să le pună chiar mai pe sus de îngerii, cari n'au păcătuit niciodată”. — *„Parabole”*, p. 159, 163.

Iubiți frați și surori! Ca să ajungem la o așa umblare cu Dumnezeu, din care să rezulte pentru noi o așa stare spirituală înaltă și o așa mare și puternică lucrare misionară: nu ar trebui să facem noi din aceasta mereu un special obiect al rugăciunilor noastre în această săptămână de rugăciune; și nu ar trebui să organizăm și pentru viitor speciale grupe de rugăcuni în acest scop? Bunul Dumnezeu să ne dea din mila Sa bogată un astfel de Spirit de trezire!

Șt. Demetrescu

Intensificarea activității misionare în zilele noastre

Dacă ne gândim la lucrarea cea mare pe care trebuie s'o ducem la încheiere în zilele noastre, și dacă privim și la noi înșine și la mijloacele noastre, ne vedem așa de mici și aproape că ne scade curajul. Dar noi nu ne uităm nici la noi nici la mijloacele noastre de care dispunem, ci privim cu toții la aceea, că suntem conlucrători cu Dumnezeu. 2 Cor. 6, 1. Puterea Lui este îndestulătoare și mijloacele Sale sunt bogate. Domnul Isus ne-a spus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ; duceți-vă și faceți ucenici din

toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt... Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului”. Matei 28, 18—20. Aceasta este însărcinarea dată, iar noi suntem cei însărcinați cu această lucrare mare. Această Evanghelie a împărăției trebuie predicată în toată lumea și la toate popoarele și atunci va veni sfârșitul”. Matei 24, 14. Predicarea Evangheliei este cea mai mare lucrare în zilele noastre. Această lucrare a început demult, dar în zilele noastre Dumnezeu a dat lucrării Sale

aripi și trebuie să meargă repede spre încheiere și spre terminare pe acest pământ. Noi cei din această generație suntem chemați să primim această îndatorire și să avem acest mare privilegiu. Tot interesul lui Dumnezeu este salvarea omenirii prin predicarea Evangheliei, iar noi suntem conștienți de marea răspundere pe care o avem față de Dumnezeu și față de omenirea aceasta. De aceea fiecare frate să unească forțele sale cu alt frate și uniți în iubire frățească și uniți în rugăciune serioasă, să caute a primi ajutor și putere de la Dumnezeu. „Dacă ne vom umili înaintea lui Dumnezeu și dacă vom fi amabili, politicoși, simțitori și compătimitori, convertirile vor fi însutite acolo unde acum este numai una”. „Mărturii” Vol. IX, p. 183.

Lucrarea pe care o face bunul Dumnezeu prin comunitatea Sa Adventistă de Ziua a șaptea, este reprezentată printr-un simbol foarte potrivit, anume un înger sburând prin mijlocul cerului. Apoc. 14, 6, 7. În această lucrare din zilele noastre, ființe cerești concurează cu oamenii la vestirea ultimei Solii la toți locuitorii acestei lumi. Când noi mergem cu Evanghelia în mână la oameni, și pe măsură ce înaintăm în această lucrare, vom constata că îngerii au mers înaintea noastră, lărgind mereu câmpul de activitate și cu mult peste limita puterilor și mijloacelor noastre. Astăzi lucrarea ne-a luat înaintea, ne vedem deodată în fața multor uși deschise, deodată ne vedem în fața multor chemări și cerințe după literatură care să cuprindă solia Evangheliei. Niciodată nu s’au ivit atâtea ocazii ca în zilele noastre și niciodată nu s’a simțit ajutorul tuturor membrilor comunității ca să se devoteze atât cu persoana lor cât și cu tot ce le aparțin pentru a face față lucrării care înaintează, ca în zilele noastre. Predicarea Evangheliei nu mai poate fi oprită, și nici încetinit mersul ei. Toate evenimentele din lume au luat o întorsătură în favoarea Soliei, așa încât cunoaștem clar cum Dumnezeu vrea să-și termine repede lucrarea Sa și s’o scurteze.

În comunitatea lui Dumnezeu nu este nici o dispensă

„Când va veni timpul ca Solia să fie vestită cu cea mai mare putere, Dumnezeu va lucra prin unelte umile, îndrumând mințile a-

celora care se consacră în serviciul Său. Lucrătorii vor fi făcuți destoinici prin ungera Spiritului Sfânt... Bărbați ai credinței și ai rugăciunii vor fi îndemnați să meargă plini de zel sfânt ca să vestească Solia pe care Dumnezeu le-a încredințat-o”. — „Marea Luptă, p. 606”. „În viziunile de noapte mi-au trecut prin față tablourile unei mari mișcări de reformă în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Mulți laudau pe Dumnezeu. Bolnavi erau vindecați, și se săvârșeau și alte minuni. Se putea vedea un spirit de mijlocire, chiar așa cum a fost în ziua de Rusalii. Sute și mii puteau fi văzuți vizitând familii și deschizând oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimile erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și se manifesta un spirit de adevărată convertire. În orice parte ușile erau larg deschise pentru vestirea Adevărului. Lumea părea să fie luminată de o influență cerească. Mari binecuvântări erau primite prin adevăratul și umilul popor al lui Dumnezeu. Am auzit glasuri de mulțumire și de laudă, și părea a fi o schimbare ca aceea de la 1844”. — „Mărturii, Vol. IX, p. 26.

Această lucrare a lui Dumnezeu prin care se vestește Solia Evangheliei nu se aseamănă cu alte denominații, căci este o mișcare ridicată de Dumnezeu ca o împlinire a profeției din Apocalips 14, 6, 7. În anul în care profeția vestește că a venit ceasul judecării lui Dumnezeu a început și Solia Evangheliei a celor trei îngeri vestind cu putere apropiată venirea a Domnului Hristos.

Solia nu a început nici mai devreme, nici mai târziu, ci atunci când a bătut marele orologiu profetic. Mișcarea Adventă a început atunci și a mers mereu crescând, pătrunzând în toate țările lumii. Azi însă această lucrare și-a luat un avânt și crește până va deveni o mare strigare ca aceea din miezul nopții, care strigă: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare”. Matei 25, 6.

O lucrare universală

Adventiștii de ziua șaptea deși ca popor sunt puțini la număr, totuși sunt răspândiți pe toată fața pământului, vestind o solie mare și bine definită. Solia arată că trăim chiar la încheierea timpului judecării și a timpului de har. Tocmai pentru acest fapt trebuie urgentată vestirea Evangheliei ca să ajungă la toată suflarea ca să se pregătească sufletește pentru venirea a doua a Domnului Hristos.

Ultimile zile ale Istoriei acestei omeniri sunt atât de aproape, că putem spune fără greș că evenimentele sfârșitului sunt chiar în preajma noastră. În curând se vor auzi de la Tronul lui Dumnezeu cuvintele: „S'a sfârșit". Atunci va fi terminată lucrarea lui Hristos de Mare Preot în Sanctuarul ceresc, și perdeaua harului și a îndurării va cădea pentru totdeauna. Gândindu-ne la aceasta nu trebuie să uităm sau să neglijăm nici persoana noastră. În curând va fi prea târziu pentru ca cineva să se mai poată întoarce la pocăință, prea târziu ca să-și mărturisească păcatele, dar prea târziu și pentru noi de a mai vesti oamenilor Evanghelia iubirii lui Dumnezeu. Tocmai de aceea lucrarea de a salva suflete și a le câștiga pentru Hristos este lucrarea cea mai mare și cea mai importantă în lumea aceasta.

Toți aceia care au fost conduși de Dumnezeu să cunoască Adevărul, sunt făcuți părtași ai iubirii lui Dumnezeu, sunt aleșii lui Dumnezeu ca salvatori și câștigători de suflete.

Valoarea unui suflet

Un suflet este de mai mare preț înaintea lui Dumnezeu, decât o lume întreagă de averi și bogății. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca ori cine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică". „Cunoscând noi aceasta, trebuie să simțim răspunderea de a lucra cu un zel stăruitor, spre a împărtăși și altora lumina pe care am primit-o. Niciodată nu vom fi destul de zeloși. Chiar și aceia cari au simțit mult, totuși nu au simțit deajuns; ei trebuie să simtă cu mult mai pe deplin. Dacă Hristos a părăsit pe cele nouăzeci și nouă ca să meargă să caute oaia pierdută, oare vom fi noi îndreptățiți făcând mai puțin? Dumnezeu însuși ne-a dat exemplul sacrificiului de Sine, lăsând ca Fiul Său să sufere o moarte rușinoasă. Oare neglijarea de a lucra cum a lucrat Hristos, a sacrifica așa cum a sacrificat El, nu este o trădare a adevărilor sacre, o insultă față de Dumnezeu? Ori care ar fi primejdia și cu orice preț, oaia cea pierdută trebuie găsită". „Un Apel" p. 44.

Dumnezeu făcea această jertfă măreață, chiar dacă ar fi fost să fie salvat și mântuit numai un singur păcătos. „Este o mare bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru

un singur păcătos care se pocăiește". Această atitudine personală a lui Dumnezeu este foarte pronunțat arătată și vădită în Sfintele Scripturi. „Oricine crede, să fie mântuit". Acest dar al iubirii Sale, este pentru fiecare, pentru ori cine, și pentru unul și pentru toți.

Să lucrăm și noi ca El

Lucrarea lui Hristos a fost mai mult o lucrare personală. El avea o deosebită considerație pentru întrevederea cu un singur suflet. Știrea primită de acest un singur suflet, era dusă la alte mii de suflete. Avem atâtea exemple de lucrarea cu o singură persoană: Samariteanca (de la puțul lui Iacob. Ioan 4, 21; Isus ca oaspete la vameșul Zacheu. Luca 19, 5; Convorbirea avută cu Nicodem; cu tânărul bogat și alte multe. Misiunea noastră este ca să lucrăm toți așa cum a lucrat El. „Așa cum M'ai trimis Tu pe Mine, tot așa îi trimt și Eu pe Ei". Ioan 17, 18. Nu la toți se oferă ocazie ca să vorbim la mulțimi de oameni, dar la toți ni se oferă zilnic ocazii ca să vorbim cu o singură persoană. Lucrarea cu o singură persoană este de cele mai multe ori o lucrare de mare valoare și prețuită de Domnul Hristos. „Atât cât are ocazie, fiecare dintre cei care au primit lumina Adevărului, se află sub aceeași răspundere ca și profetul lui Izrael către care a fost dat cuvântul: „Fiul omului, pusu-te-am păzitori peste casa lui Izrael". Ezech. 33, 7—9 —Mărturii, vol. IX, p. 19.

„În porunca mergeți la drumuri și la garduri, Hristos arată lucrarea tuturor aceluia pe cari El îi chiamă să lucreze în numele Lui... Domnul dorește ca Cuvântul harului Său să fie dus în familiile fiecărui suflet. Într'o mare măsură aceasta trebuie îndeplinită prin lucrarea personală. Aceasta a fost metoda Domnului Hristos. Lucrarea Lui consta într'o mare măsură din convorbiri personale. El privea cu multă atenție pe fiecare ascultător. Adesea prin acest suflet solia era dusă la mii. Noi nu trebuie să așteptăm ca sufletele să vină la noi; ci noi trebuie să le căutăm acolo unde sunt". **Parabole, p. 229.** „Una din căile cele mai prielnice prin care lumina poate fi dusă, este efortul personal individual. În cercul familiei, la gura sobei vecinului, la căpătâiul bolnavului, într'un mod liniștit, puteți citi Sfânta Scriptură și a spune

un cuvânt despre Isus și despre Adevăr. În felul acesta veți semăna semințe care vor răsări și vor aduce fructe. Lucrarea noastră pentru Hristos trebuie începută în familie. Prin învățatură și exemplul părinții să învețe pe copiii lor cum să lucreze pentru cei neconvertiți". **Mărturi vol. VI, p. 428.** „Numai metoda Domnului Hristos va aduce deplin succes a ajunge la inimile oamenilor. Hristos s'a amestecat printre oameni ca unul care le dorea binele. El le arăta simpatia Lui, îngrijindu-Se de nevoile lor și câștigându-le încrederea. Apoi El îi invita: „Urmați-Mi". Este nevoie de a strânge legături personale cu oamenii, printr'o stăruință din partea fiecăruia. Intovărășiți de puterea răbdării, de puterea rugăciunii și de puterea iubirii de Dumnezeu, această lucrare nu va putea fi fără roade. Misionarul Moody avea obiceiul să spună: „Căpitanul corăbiei m'a pus pe marea vieții și mi-a spus: „Aici este corabia vieții; salvează cât poți de mulți". Lucrarea cea mai cu succes este a lucrătorului care face o lucrare personală cu sufletele. Învățăturile ucenicilor deasemenea ne prezintă evangheliismul personal. „Căutați să mântuiți pe unii smulgându-i din foc..." Iuda 23. „Fraților, dacă s'a rătăcit vreunul dintre voi dela adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos dela rătăcirea căii lui va mântui un suflet dela moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate". Iacob 5, 19. 20. „Fraților chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Gal. 6, 1. „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s'a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios". 1 Tim. 5, 8.

„Atunci unul din ei, Andrei, a găsit pe fratele său și l-a chemat, și el s'a dus să caute pe Natanael". Aceste exemple ne arată importanța lucrării personale în adresarea de apeluri sau invitații directe cunoștințelor, prietenilor și vecinilor noștri. Dacă sunt dintre aceia care de mult pretind că au făcut cunoștință cu Hristos și totuși încă n'au făcut niciodată un efort ca să aducă pe prieteni, rude sau vecini la Mântuitorul, ei trebuie să facă aceasta acum. Să nu lase toată lucrarea pe predicatori. Predicatorul poate fi bine calificat pentru chemarea lui, dar el nu poate face ceea ce Dumnezeu a lăsat pentru mem-

brii comunității. Sunt mulți cari duc lipsă de o inimă de creștini iubitoare. Mulți care s'au ruinat, puteau fi mântuiți, dacă vecinii lor, bărbați și femei, ar fi depus eforturi personale pentru ei. Mulți sunt care așteaptă să fie vizitați și să li se spună câteva cuvinte personale. Sunt multe familii unde noi avem destul de lucru, noi care suntem trimișii lui Hristos. Desfătarea noastră ca creștini, aceasta trebuie să fie a face o lucrare individuală cu persoanele din jurul nostru. Vedem că asupra membrilor comunității zac răspunderi mult mai mari decât își dau ei seama. A venit timpul când trebuie folosite toate mijloacele pentru a ajuta la pregătirea unui popor care să stea în ziua lui Dumnezeu. Să facem tot ce putem ca să câștigăm suflete care să iubească pe Dumnezeu și să păstreze poruncile Lui. Isus cere lucrul acesta dela aceia care au cunoscut Adevărul. Să aducem inima noastră în unire cu Hristos și viața noastră în armonie cu lucrarea Lui și atunci Spiritul Sfânt care s'a revărsat asupra ucenicilor în ziua de Rusalii, se va revărsa și peste noi.

Lucrarea lui Dumnezeu se va termina tocmai printr'o lucrare a tuturor credincioșilor, fie tânăr sau bătrân, învățat ori mai puțin învățat. În zilele acelea zice Domnul: „Voi turna din Duhul meu peste toată carnea", și se va manifesta cu mult mai multă putere decât la ziua Rusaliilor. Atunci toți erau umpluți cu Sfântul Spirit, și au început să vorbească, dar la sfârșitul lucrării toți vor vorbi și vor vesti Evanghelia cu o mai mare putere. „Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o mai mică manifestare a puterii lui Dumnezeu decât s'a observat la început. Profețiile care s'au împlinit prin revărsarea ploaii timpurii la începutul predicării Evangheliei, se vor împlini din nou prin ploaia târzie la încheierea ei. Acestea vor fi vremuri de înviorare pe care Petru le văzuse mai dinainte când zicea: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu pentru ca să vi se șteargă păcatele și să vină de la Domnul vremuri de înviorare". Fapte 3, 19. — **Marea luptă", p. 611.** „Reînsuflețirea sau puterea de la Dumnezeu vine numai asupra acelor care s'au pregătit pe ei înșiși, făcând lucrul pe care Dumnezeu li l-a dat să-l facă... Toți aceia care sunt indiferenți și care se sustrag de la această lucrare, vor fi găsiți prea ușori". — **Mărturii, vol. 1, p. 619.**

Dumnezeu ne chiamă azi din nou, ne chiamă pe toți, frați, surori, tineri sau bătrâni, ne chiamă la o lucrare voluntară, așa cum El ne-a chemat la cunoașterea Adevărului și la pocăință, tot așa ne chiamă azi la o mai mare intensificare a activității misionare în zilele noastre.

Ce poziție să luăm noi la invitațiile stăruitoare, pe care Martorul Cel credincios nu încetează a ni le adresa?

Să ne rugăm mereu pentru Spiritul Sfânt, care este Spiritul activității pentru salvarea sufletelor.

Ioan Reit

CAUTAȚI PE DOMNUL CÂTĂ VREME SE POATE GĂSI

Dela căderea primilor oameni în păcat și mai cu seamă în zilele noastre, Creatorul Suprem al cerului și al pământului adresează oamenilor o invitație divină solemnă să se pocăiască și să se întoarcă la El. În tot timpul vechei dispensațiuni, timp de aproape 4000 de ani, Dumnezeul Cel Atotputernic a rostit continuu prin gura profeților Săi către toți locuitorii pământului, către toate popoarele și în toate limbile următoarea chemare binevoitoare:

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru care nu obosește iertând”. Isa. 55, 6. 7.

Același bun și îndurător Dumnezeu a repetat această invitație multimilenară, în deosebi prin Fiul Său cel mult iubit, Isus Hristos, când a apărut acum aproape 2000 de ani în mijlocul oamenilor și când vorbind de rostul și scopul venirii Sale, zicea: **„N'am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți (pe cei drepti) ci pe cei păcătoși”...** **„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”.** Luca 5, 32; 19, 10.

De atunci Duhul Sfânt, cu mare râvnă și în chip cu totul solemn, adresează locuitorilor planetei noastre întregi îndemnul Dumnezeesc: **„Astăzi, dacă ascultați glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”** Ebr. 3, 7. 8.

De ce este de folos a căuta pe Domnul Isus Hristos

Cine dorește să găsească pe Isus trebuie să-L caute. Magii dela răsărit nu L-ar fi găsit

niciodată dacă ar fi rămas indiferenți în țara, în satul, în casa lor. Dar noi citim dimpotrivă că ei n'au pregetat și n'au cruțat nici timp nici mijloace nici riscuri pentru a găsi pe Mesia, pe Mântuitorul, pe Regele regilor. Și L-au găsit, căci și lor le-a fost dată făgăduința: **„Cine caută găsește!”** Osteneala lor a fost răsplătită cu prisosință.

Dar, ar putea zice cineva, face ca Isus să fie căutat, de ce folos este a mai căuta pe Isus?

La întrebarea aceasta, pe care o pun și astăzi milioane de oameni nedumeriți dăm — din multele ce se pot da — următoarele răspunsuri:

1. Pentru că Isus Hristos este singurul Mântuitor adevărat, verificat, aprobat și autentificat de viul și adevăratul Dumnezeu, în care omul păcătos poate găsi iertarea și izbăvirea păcatelor, spre a putea fi cu adevărat mântuit. El e singurul care poate curăți și nimici păcatele noastre și care poate pune pe om după voia lui Dumnezeu.

2. El e lumina lumii; cine-L urmează nu va umbla în întunec, ci are lumina vieții.

3. El înfiază, adică adoptă pe oamenii cari Il primesc, le dă dreptul să se numească fii ai lui Dumnezeu și-i face părtași la moștenirea eternă.

4. Celor ce cred în El le dăruiește viața veșnică.

5. Isus Hristos este singurul în cer și pe pământ care este capabil să ne scape de mânia lui Dumnezeu.

6. Pentru că toată judecata Tatăl a dat-o

Fiului și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului.

7. El are puterea de a învia morții și de a le da fiecăruia plata și răsplata, după faptele ce vor fi făcut în viață.

8. Isus prepară pentru dreptcredincioșii Săi locașurile din ceruri și la revenirea lui îi va conduce în ele.

9. Celor mântuiți le dă dreptul să mănânce din pomul vieții.

10. El va nimici pentru totdeauna răul, pe nelegiuți, pe Satana și pe îngerii căzuți și va desființa în veci păcatul și moartea.

Isus ne procură un izvor nesecat de bucurii. Cine găsește pe Isus găsește o speranță vie. În adevăr, merită să căutăm pe Isus care ne-a deschis iarăși ușa spre Raiul lui Dumnezeu.

CUM PUTEM GASI PE ISUS, MANTUITORUL NOSTRU?

Magii L-au găsit în Betleem într'o iesle. Noi îl putem găsi astăzi în Sfintele Scripturi. „Cercetați Scripturile” — zice Maestrul divin — „pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Ioan 5, 33.

A găsi pe Isus vrea să zică „a crede din toată inima în El. A crede că este: Creatorul, Fiul lui Dumnezeu, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, Marele Preot, Isbăvitorul, Mijlocitorul, Judecătorul și Regele universului. Atâta timp cât ne biziim pe propriile noastre virtuți, pe faptele noastre, fără îndreptățirea prin credință în Hristos, toată truda noastră va fi zadarnică: **nu vom găsi pe Isus**”.

Face să căutăm pe Isus, pentru că El făgăduiește și garantează răsplătirea căutării.

Orbul vindecat de Isus cu puțin noroi pe ochi a plecat la riul Siloam cu rușinea pe față, dar cu speranța în inimă și a venit cu vederea completă înapoi.

Atunci când pescuitorii de mărgăritare prețioase scot la suprafață o perlă scumpă din adâncimile mării socotesc că toată truda lor e prea mică față de ce au găsit. Scufundătorul din Ceylon se coboară ca cerșetor în fundul mării, și în mână cu un mărgă-

ritar, o perlă foarte prețioasă, vine la suprafață ca un prinț nespus de bogat.

Isus ne scapă de cea mai mare povară ce există în viață: păcatul, conștiința rea și de înspăimântătoarele lor urmări: moartea!

CE SA FACEM CU ISUS DUPA CE L-AM GASIT?

Magii dela răsărit după ce L-au găsit L-au adorat. Acest privilegiu ne este acordat și nouă creștinilor de azi. Dar nu numai adorare ci și o comuniune strânsă cu El, prin rugăciune și meditare. Să spunem toate lui Isus și să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre.

Magii I-au adus în dar: aur, smirnă și tămâie. Ce cere El dela noi? Unii I-aduc tot felul de daruri, dar rețin tocmai cele ce ar trebui să-I dea: **inima**. „Fiule, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele”. Acesta este darul cel mai plăcut și dorit de Isus. Mireasa dă mirelui ei inima. Cine găsește în adevăr pe Isus, I se dă de bună voie și deplin. Atunci îi aparține Lui tot ce avem și ce suntem: **inima, membrele, mintea, simțurile, etc.**

URMARILE GROZAVE ALE LEPADARII LUI ISUS HRISTOS-MANTUITORUL

Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul nostru, „este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” Exod. 34, 6. 7. Dumnezeu Se servește de atotputernicia Sa, nu numai pentru a uni, a înspăimânta și a pedepsi, dar și pentru a iubi, consola și răsplăti. El singur poate ierta și nimici păcatul și moartea. Numai El singur are puterea și priceperea de a curăți și sfinți inimile oamenilor. El poate face pe oameni fericiți, pentru că El însuși este fericirea personificată. El singur poate face pe omul muritor să fie nemuritor, pentru că numai El singur are nemurirea. Această plinătate a Dumnezeirii locuiește în Isus Hristos care, însuși vorbind de această plinătate dumnezeiască, zice: „**Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și**

nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl. Tot astfel, nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere"... „Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viața veșnică: dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el". Mat. 11, 27; Ioan 3, 35. 36.

Potrivit cu această revelație divină, este evident că Isus este unicul urzitor al mântuirii și absolut singurul care poate împărtăși nemurirea. Dumnezeu este dispus să ierte pe omul păcătos, dar condiția mântuirii este pocăința, și credința în ce a săvârșit ca să primească pe păcătos prin Hristos.

Acest adevăr incontestabil l-a exprimat în dispensațiunea Vechiului Testament însuși Dumnezeu atât de frumos prin gura profetului Ieremia: „Căci Eu știu gândurile pe cari le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul". Ier. 29, 11—14.

În dispensațiunea Noului Testament a exprimat Isus Hristos, Mântuitorul însuși, de nenumărate ori această solemnă invitație către contemporanii Săi. Despre El preziseseră profeții pe timpuri, zicând: „Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumega (e aproape să se stingă), până va face să biruje judecata. Și Neamurile vor nădăjdi în Numele Lui". Matei 12, 20. 21. Motivul predominant al întregii Sale activități mesianice a fost cristalizat în duioasa invitație: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre". Mat. 11, 28. 29.

Puțini au fost atunci dintre contemporarii Săi cari au înțeles această invitație semnificativă. Puțini sunt și astăzi aceia cari o ascultă și o urmează. Nenumărați însă au fost aceia dinpotrivă cari au disprețuit și lepădat pe Mielul lui Dumnezeu, jertfa unică pentru iertarea și izbăvirea păcatelor și importanța sfintei Sale chemări. Neînchipuit mai mare este astăzi numărul aceluia cari săvârșesc aceeași fatală greșeală. Și dacă în

ochii lui Dumnezeu orice călcare a legii Sale divine e considerată ca un păcat vrednic de osândă, cu atât mai mari și mai înfricoșate vor fi urmările desconsiderării harului Său mântuitor și ale respingerii augustei Sale invitații.

În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului corturilor, Isus s'a sculat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva să vină la Mine, din inima Lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura". Ioan 7, 37. 38.

Făcând aluzie la iluminarea grandioasă ce se obișnuia cu ocazia acestei mari sărbători iudaice, spre a scoate în evidență insuficiența ei, Domnul zise: „Eu sunt Lumina lumii, Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții". Ioan 8, 12. El vru să le arate că toate aceste ceremonii și rituri fastuoase, desfășurate în tot timpul praznicului lor tradițional, nu mai avea în viitor nici o importanță pentru mântuire și că El, era împlinirea acestor slujbe, Care trebuia să fie obiectul credinței lor. Dar, vai, ei n'au vrut nici să-L asculte nici să-L recunoască ca Fiul și ca Miel al lui Dumnezeu! Dinpotrivă, în loc de a lua dela Isus adevărata apă a vieții și adevărata Lumină a lumii, spune Scriptura, ei la auzul vorbelor Sale, „au luat pietre ca să arunce în El". Ioan 8, 59; 7, 1.

Iată circumstanțele datorită cărora Isus a dânc mișcat de întunecarea și impietirea poporului Israel, S'a văzut obligat să pronunțe cele mai solemne și totodată cele mai grave cuvinte pe cari le-a rostit El vreodată, și anume: „Eu Mă duc și Mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru. Acolo unde Mă duc Eu voi nu puteți veni". Ioan 8, 21. Aceasta este cea mai grozavă sentință ce s'a descoperit vreodată în lumina Bibliei. Consecința persistării în călcarea legii divine, adică a săvârșirii continue a păcatului și disprețuirea și lepădarea mântuirii oferită de Dumnezeu prin Isus Hristos, aceasta înseamnă „a muri în păcatul său". Când un om moare în păcatul său, fără să fi primit pe Isus Hristos ca Mântuitor și Mijlocitor, este iremediabil pierdut, fiindcă — după cum spune apostolul Pavel: „Plata păcatului este moartea". Rom. 6, 23.

Din motivul acesta S'a străduit din răsuferi Mântuitorul să arate contemporanilor

Săi singurele două căi ce le-au fost rezervate, când prin Duhul Sfânt le-a declarat categoric: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. Ioan 3, 36.

Cu o adâncă părere de rău și cu o negrăită compătimire a adresat învățătorilor lui Israel, înainte de moartea Sa, cuvintele: „Mai sunt cu voi puțină vreme și apoi **Mă duc la Cel ce M'a trimis. Voi Mă veți căuta și nu Mă veți găsi, veți muri în păcatul vostru**”. Contemporanii lui Isus și îndeosebi adversarii Lui cari S'au poticnit în El, n'au înțeles adevărata necesitate și însemnătate a prezenței adevăratului Mesia în mijlocul lor. Ei avură ocazia favorabilă să fie iertați de toate păcatele lor și să fie deplin și pe veci mântuiți prin harul lui Dumnezeu și să primească prin Isus darul vieții veșnice. Dar, din nenorocire, au nesocotit această unică ocazie de mântuire ce li s'a oferit în viața lor. Ei au lepădat duiosă invitație dumnezeiască a Mântuitorului unic, săvârșind din cauza înaceasta gravul păcat de moarte, care nu se iartă și în care au murit, fără nădejde de a mai putea fi vreodată mântuiți. Pentru orice păcat Dumnezeu a făgăduit iertare, când cel păcătos recunoaște grațios nevoia Mântuitorului Isus și când imploră mijlocirea Lui. Dar dacă omul leapădă singurul leac tămăduitor care există în cer și pe pământ, adică pe Isus Hristos, cum vrea să obțină iertarea și mântuirea lui? Această respingere a lui Isus este cel mai grav păcat și pentru cel ce îl săvârșește, nu mai există nicio salvare. Din contra: „**Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului?**” Ebr. 10, 29. Când templul poporului Israel din Ierusalim fu dărâmat, după cum prezisese Domnul, mulți Israeliteni își vor fi adus aminte de cuvintele Mântuitorului plângând: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! **De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n'ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie!**” Mat. 23, 37. 38. Mai târziu ar fi dorit să caute pe Mântuitorul, dar în zadar, El nu se mai putea găsi căci fu luat.

Dacă este adevărat ce a scris apostolul Pavel prin inspirație, că adică „după cum

printr'un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” — și dacă toate celelalte afirmațiuni sunt adevărate — și chiar sunt — atunci **chestiunea vinovăției tale și a mea**, iubite Cititor, trebuie regulată. Amândoi și toți semenii noștri, ca vinovați înaintea lui Dumnezeu și acuzați înaintea Cerului, trebuie să ne punem întrebarea: cum ne vom putea desvinovați, cum să ne izbăvim de păcat, cum să ne îndreptăm, cum să ajungem neprihănirea și gradul de sfințenie cerute de Judecătorul Suprem? Cine să ne ajute, cine să ne ia apărarea, cine să ne scoată din cursa diavolului, din închisoarea morții?

După cum un om nu se poate opera singur de o boală organică, tot așa de puțin se poate mântui păcătosul singur de păcatele sale. Și după cum un om care pentru păcate grele a fost condamnat la moarte sau la muncă silnică pe viață, nu se poate singur libera din închisoare, ci poate fi iertat numai prin grație, tot așa noi oamenii păcătoși nu ne vom putea libera din lanțurile păcatului și din închisoarea morții decât prin harul lui Dumnezeu, prin iertarea grațioasă, prin mijlocirea unui Mântuitor. Mijlocitor și Izbăvitor de păcate. Chestiunea noastră a păcătoșilor a fost din veșnicie regulată în sensul că Dumnezeu acordă amnestie generală, adică iertare deplină și definitivă, din har, tuturor celor cari vor s'o primească prin credința în Fiul Său, Isus Hristos. Chestiunea oamenilor păcătoși a fost regulată mai departe în sensul că toți cei ce refuză iertarea divină, adică amestia generală, să fie aduși înaintea judecății finale a lui Dumnezeu și să fie condamnați definitiv la moartea a doua, moarte perpetuă, în Gheena, după faptele lor.

Duhul Sfânt a proclamat categoric acest adevăr incontestabil, când prin gura lui Ioan Botezătorul a grăit: „Cine crede în Fiul, are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, și mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”.

Logica acestui adevăr descoperit de Dumnezeu este anume că, cei mai mulți oameni nu pier pentru că au păcătuit, ci pentru că refuză să primească pe Acela pe care Dumnezeu L-a trimis să mântuiască ce era pierdut, adică pe Mântuitorul. Cu alte cuvinte, mânia lui Dumnezeu vine peste oameni și vor fi

aruncați în Gheena — Lacul focului sau moartea a doua — nu pentru că sunt păcătoși, ci pentru că nu primesc pe Isus Hristos, singurul Mântuitor și Izbăvitor de păcate, unicul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni care poate da în dar viața veșnică. Oamenii nu vor fi osândiți pentru că primul om — Adam — a săvârșit acum aproape 6000 de ani o greșeală — ci pentru că oamenii cari ei înșiși toți au păcătuit nu vor să creadă în și nu vor să primească pe Mântuitorul Isus Hristos.

Ca să înțelegem mai limpede această taină descoperită de veacuri, iubite Cititor, gândește-te la un muribund care refuză unicul leac care l-ar putea vindeca de greaua sa boală și i-ar putea prelungi viața.

Inchipuește-ți că cineva s'a îmbolnăvit și că e pe patul de moarte, din pricina unei boli îngrozitoare. Niciun medic nu-i mai dă speranță de viață. Dar, întâmplător vine cineva un amic sincer, care vede pe bolnav și recunoaște că e pe moarte. Dar, bunul său prieten îi spune: Am eu un leac miraculos, care te va vindeca și-ți va reda viața. Muribundul însă îi răspunde: Nu cred în eficacitatea acestui leac, pentru că medicii cari m'au căutat mi-au spus fără înconjur că nu mai este nicio speranță pentru mine. Cu toate acestea, ar zice prietenul devotat, primește leacul și bea-l, și vei scăpa de moarte. Și eu am fost bolnav de aceeași boală gravă și ar fi trebuit să mor, dar am luat leac-minune și m'a salvat de la moarte. Ia leacul, el te va vindeca și vei trăi, ți-l dau în dar!

Muribundul neîncrezător, refuză sceptic și cu încăpățănare leacul. Ca urmare, firește, bolnavul va muri. Dar, bine înțeles, adevărata cauză a morții sale nu este boala, ci faptul că a refuzat să ia doctoria tămăduitoare.

Iată de ce Duhul Sfânt îndeamnă mereu, mereu: **„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape”**. Această invitație divină milenară dă să înțeleagă cum că va veni un timp când Domnul nu va mai putea fi găsit. Atunci cei ce ar vrea să fie mântuiți îl vor căuta cu zor și înfrigurare, dar vor face spre desnădejdea lor constatarea că,

O CAUTARE TARZIE E O CAUTARE ZADARNICA

Duhul Sfânt zice: **„Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”** Ebr. 3, 7.

Mie Mi se pare însă că contemporanii noștri săvârșesc aceeași fatală greșală pe care au făcut-o și Iudeii pe vremuri. Ei au lepădat **„LOGOS-ul”**, Cuvântul veșnicului Dumnezeu, întrupat în Isus Hristos. Istoria poporului Israel poate fi folosită ca simbol preînchipuitor al istoriei vieții fiecărui om în parte. E adevărat, astăzi nu mai avem pe Hristos în trup între noi, dar în locul Său avem Cuvântul Său cel viu și dătător de viață, adică Evanghelia cea veșnică, care după cum zice și apostolul Pavel **„este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”**.

Această Evanghelie veșnică numită și Evanghelia mânturii, potrivit cu profeția biblică, va rămâne încă puțină vreme spre a fi propovăduită între oameni. După încheierea acestei lucrări, în acest timp limitat al harului, Cuvântul lui Dumnezeu, adică Evanghelia mântuirii, va fi luată și oamenii o vor căuta, dar nu o vor mai găsi (Amos 8, 11 — 13; Mica 3, 6. 7). Atunci oamenii vor muri — ca și conducătorii lui Israel de altădată — în păcatele lor, căci o căutare târzie, e o căutare zadarnică! **„De aceea”,** zice apostolul Pavel, **„cu cât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe cari le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci dacă Cuvântul rostit prin îngeri s'a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cel ce au auzit-o”**. Ebr. 2, 1—3.

UȘA HARULUI ESTE INCA DESCHISA

Pentru timpul actual e de actualitate făgăduința Domnului: **„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”**. Ioan 6, 37. Nu uitați, iubii frați, că este vorba de **„ușa harului”,** pe care a deschis-o Cel Sfânt, Cel Adevărat, adică Mântuitorul nostru Isus Hristos. Este ușa pe care mulți, deși au ochi nu o văd, deși au auzit despre ea, o ignorează. Și totuși, este ușa prin care trebuie să treacă toți cari vor să intre în Impărăția lui Dumnezeu.

Am citit odată despre o tânără fată care locuia la țară și care căzând victima unui seducător nelegiuit, s'a prăvălit repede în prăpastia desfrâului. Dar Dumnezeu cel Atotputernic auzi strigătele mamei Sale adânc îndurerate și prin Spiritul Său cel Sfânt urmări pe fiica pierdută chiar și în spelunca vițiului, spre a-i deștepta conștiința.

Inspăimântată de descoperirea rușinei sale, menorocita fată intră într-o seară la o adunare religioasă unde predicatorul prezenta pe Isus ca pe Mântuitorul îndurător, care are puterea să mântuiască deplin pe toți aceia cari de bună voie vin la El. Ea crezu în Evanghelia Sa și-și predete îndată inima în mâinile Aceluia care Și-a vărsat sângele și pentru ea pe cruce. Apoi se urcă în tren și ajunse cam pe la miezul nopții în satul unde locuia mama ei.

Cu pași repezi se îndreptă spre casa părintească, unde imediat după sosire se aruncă în brațele mamei sale iubite. Ambele vărsară lacrimi de bucurie.

— O, mamă, strigă ea, ai uitat să încui ușa în noaptea asta.

— Nu, fiica mea, răspunse plângând mama, nu am uitat s'o încui, ci din contră, n'am mai închis-o nici o singură dată de când ai plecat. Știam că Dumnezeu va asculta rugăciunile mele și că te va aduce curând înapoi. Gândul că fiica mea va trebui să tremure chiar numai o clipă afară în ger, mi-a fost însuportabil.

Da, iubiți frați, ca și mama din povestea de mai sus, a lăsat Isus Hristos, Mântuitorul, „o ușă deschisă”, pe care nicio mână omească nu o va închide. Deasupra acestei uși a harului” bunul nostru Mântuitor a scris

cuvintele: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară”. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și eu vă voi da odihnă”.

Să venim deci cu drag și deplină încredere la acest Mântuitor iubit astăzi, acum, fără zăbavă. Va veni în curând vremea când binevoitoarea invitație a lui nu se va auzi. Și-atunci, când „ușa harului” se va închide pentru totdeauna, mulți, da, neînchipuit de mulți dintre cei ce n'au știut nimic, ar da nespus de mult pentru un crâmpeiu de vreme de o zi sau de un ceas, spre a putea fi salvați. Dar va fi imposibil. Unde deschide și închide Dumnezeu, nu poate închide nici deschide omul.

Am citit despre strigătul desperat al unui milionar de pe bordul unui transatlantic, care în momentul scufundării vasului a strigat către conducătorii bărcii de salvare: „Veniți înapoi! Vă dau o jumătate de milion de lire sterline, dacă vă întoarceți să mă salvați!”

Bietul om! Jumătate din lume dacă ar fi oferit și încă ar fi fost puțin pentru prelungirea vieții sale. Cu ce se poate plăti nemurirea unui păcătos? Ajunge-va tot aurul pe care locuitorii acestei lumi l-au scos din sânul pământului? Ajunge-vor toate bogățiile din întregul univers? Da, mulți dintre cei ce trăiesc azi, dintre cei ce azi râd și petrec ignorând „vremea potrivită” și sfidând folosința „ușei deschise”, mâine vor oferi tot avutul lor ca să poată scăpa din focul Gheenei, dar va fi prea târziu!

Să căutăm cu veghere și rugăciune pe Domnul, câtă vreme se poate găsi! Să-L chemăm din toată inima, câtă vreme este aproape!

Petre P. Paulini

RELIGIA ADEVARULUI

și sănătatea pentru corp și suflet

Trăim în timpul sfârșitului lumii, în ultimele zile ale acestei omeniri. Prin întreita solie a Evangheliei ni s'a descoperit adevărul dela Dumnezeu, privitor la dreapta credință și la dreapta viețuire, ca pregătire pentru viața cea nouă, sfântă și fericită din împără-

ția lui Dumnezeu. Căci adevărata religie se ocupă nu numai de sentimente și idealuri, ci stăruiește asupra principiilor vieții adevărate, arătând până în amănunt tot ce trebuie să fie și să facă omul. Ea învață toate cele privitoare la formarea și educarea întregului

om — corp, suflet și spirit — până la asemănarea lui cu Dumnezeu. De aceea adevărata religie dela Dumnezeu cuprinde învățături și principii cu privire și la reforma sanitară.

Aceste învățături și principii au fost mereu susținute și prezentate de către conducerea Bisericii în chipul cel drept și cuvenit; așa că poporului lui Dumnezeu îi rămâne numai să și trăiască aceste învățături, cu cari ne-a prevăzut bunul Dumnezeu și cari nu ne-au lipsit niciodată din îndemnurile date verbal și în scris. Dar, pentru că — în ce privește trăirea — s'a lăsat de dorit de către unii, — **tocmai de aceea, în aceste zile de rugăciune, să căutăm fața Domnului în mod serios și hotărât, ca El să ne ajute să trăim desăvârșit și toate principiile reformei sanitare.**

Religia și reforma sanitară

Pentru că însă toate trebuie bine și drept înțelese, așa ca slujirea noastră înaintea lui Dumnezeu să fie cu adevărat potrivită rațiunii (Rom. 12, 1. 2), și pentru că, pe de o parte sunt unii azi, cari fac din o parte a reformei sanitare caz de desbinare în Comunitate, ca și cum aceea ar fi principalul pentru mântuire; iar, pe de altă parte, sunt alții, cari — spre a nu mărturisi pe față lipsa lor de înțelegere și de respect pentru Spiritul Profetic, care stăruiește foarte mult asupra trăirii reformei sanitare, ca fiind de mare folos pentru corpul, pentru sufletul și pentru spiritul nostru — ei arată aceste principii ca neavând nicio legătură cu mântuirea, — socotim necesar să prezentăm poporului advent înțelegerea după adevăr a reformei sanitare în Biserica noastră. Și, pentru ca să se știe că expunerile de mai la vale reprezintă, nu păreri personale ale cuiva, ci felul general cum este privită și tratată această chestiune de către conducerea Bisericii noastre, — amintim dela început că, în cele ce urmează, redăm doar traducerea pe românește a unui articol publicat în marea noastră revistă „The Advent Review and Sabbath Herald”, din 23 Ianuarie 1936, de către fratele nostru Archibald W. Truman, Doctor în Medicină și secretar al Departamentului Medical la Conferința Generală, și care articol poartă titlul:

**„Diet, Health, Character and Destiny”,
adică: Dietă, sănătate, caracter și destin.**

Incepând cu textul din 1 Tes. 5, 23. 24, — articolul acesta continuă astfel:

„Dumnezeu păcii să vă sfințească în întregime, adică în mod complet; iar spiritul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite fără pată”. Cum poate corpul să fie păstrat fără pată?

Mulți își închipue, că religia are de a face numai cu inima și cu sufletul. Dar religia Bibliei cuprinde pe omul întreg, cu întreaga lui ființă. Adevărata religie curăță corpul, și curăță mintea și inima. Nu e cu putință, să ai o minte curată într'un corp murdar. Solia lui Dumnezeu pentru ceasul de acum curăță corpul, care este templul sufletului. Ea curăță inima și sfințește întreaga ființă.
O minte curată într'un corp sănătos

Intreita solie îngerească, cu adevărata ei doctrină, curăță sufletul; ea este o solie pentru fizic și face pe om curat la corp; ea este o solie și pentru minte și face pe om curat la minte. Această întreită solie formează o minte curată și un suflet curat, într'un corp curat.

O mai bună sănătate este moștenirea fiecărui adventist de ziua șaptea. Ea este partea pe care o primește, prin nașterea din nou, fiecare creștin, — în deosebi cel care primește adevărul întreitei solii îngerești.

Eu am fost născut în familie de adventiști de ziua șaptea. Mama mea a fost adventistă nu numai în ziua șaptea, ci în toate cele șapte zile. Mama mea a primit și a trăit întreaga solie. Încă de când eram băiat de șapte ani, am făcut o învoială cu mama mea. Intr'o zi, atunci, dânsa mi-a spus că-mi dă cinci cenți, dacă eu îi promit că nu voi mai folosi piper în viața mea. Pe atunci nu înțelegeam ce înțeleg acum; dar cei cinci cenți reprezentau o mare sumă pentru mine, și aceasta m'a determinat să primesc propunerea mamei mele. De atunci au trecut 45 de ani; dar eu nu am pus niciodată piper în mâncarea mea. În felul acesta s'a născut, în mine interesul pentru reforma sanitară; și mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat o mamă care trăia și învăța adevărul prezent în toate ale lui.

Parte integrală din solie

Reforma sanitară este parte integrală și vitală din solia ingerului al treilea. Ea nu este deci o anexă, un apendice, sau o idee secundară. Spiritul Profetic zice:

„Mi s'a arătat că Reforma Sanitară este o parte din solia ingerului al treilea". „Mărturii", vol. I. pag. 486.

„V'ați poticnit de reforma sanitară. Vi se pare un apedice nefolositor al adevărului. Dar nu este așa; ea este o parte a adevărului". „Idem, pag. 546.

„Mulți suferă, și mulți merg în mormânt din cauza satisfacii apetitului. Sunt mulți acum sub umbra morții, cari s'au pregătit să facă o lucrare pentru Domnul, dar cari n'au simțit că o sfântă obligație apasă asupra lor, de a observa legile sănătății. Legile fizicului sunt într'adevăr legile lui Dumnezeu; dar faptul acesta pare uitat de către mulți". „Idem, vol. 6, pag. 372. 373.

Reforma sanitară, solia păcii fizice, este o parte din solia iubirii lui Dumnezeu către Biserica Sa și — prin ei — către lumea suferindă. „Din iubire și din milă către neamul omenesc, Dumnezeu a făcut să răsară lumină asupra reformei sanitare". „Sfaturi asupra sănătății, p. 21.

Valoarea acestor principii de sănătate este foarte mare pentru viața de acum; dar e mare și prin folosul pe care îl prezintă aceste principii în pregătirea poporului pentru venirea Domnului.

„Reforma sanitară este o ramură a marelui lucrări, care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului". „Idem", pag. 20.

„Cel care folosește lumina dată de Dumnezeu/asupra reformei sanitare, are un important ajutor în lucrarea de a ajunge sfințit prin adevăr și pregătit pentru nemurire". „Idem", pag. 22.

Eu prețuiesc aceste principii. Ar trebui să fim profund mulțumitori lui Dumnezeu pentru cunoștința legilor păcii fizice într'un timp ca acesta. Eu nu-mi pot închipui binecuvântare temporală, care să poată egala valoarea unei bune sănătăți. Și nu cunosc o tragedie mai mare, decât pierderea sănătății. Neapărat, că poate fi cineva bun creștin, și când nu are o sănătate din cele mai bune. Dar unul ca acesta trebuie să renunțe la tot ce ar fi dorit el să facă spre lauda Domnului, dacă s'ar fi bucurat și de o deplină sănătate.

Reforma sanitară este o parte din ultima solie a lui Dumnezeu către oameni. Eu nu cunosc, nu trăiesc și nu vestesc nici măcar un singur principiu de sănătate, pe care să nu-l

fi primit din literatura acestei denotațiuni. O completă solie sanitară nu poate fi obținută de nicăeri din altă parte. Nu poți cunoaște întregul adevăr cu privire la băuturile îmbătătoare și la relele produse de fumat, decât în lumina soliei Bisericii Advente.

Credeti Dvs că medicii lumii nu cunosc influența vătămătoare a băuturilor alcoolice, efectul lor ruinător asupra creierului și asupra nervilor, asupra inimii și a întregului sistem circulator, asupra stomacului, ficatului și a întregului tub digestiv, asupra rinichilor și a tuturor organelor eliminatorii? Nu știu acești medici învățați că nicotina vătămă structura inimii, întărește arterele, mărește presiunea și ruinează sănătatea? De ce atunci această teribilă lipsă de orice învățatură și informație în cărțile de școală și în literatura populară cu privire la aceste două otrăvuri, cari subsapă sănătatea poporului și provoacă atâta suferință și ruină? Auzi numai câte un cuvânt ici și colo: „Nu fuma prea mult, și nu bea prea mult". Acestea sunt de obicei sfaturile medicilor. Dar cine ar putea să spună: cât e prea mult, când e vorba de o otrăvă teribilă?

O chestiune de conștiință

Înțelegem, deci, că e nevoie de ceva mai mult decât de simpla cunoaștere, pentru ca cineva să adopte și să practice în mod consistent principiile reformei sanitare. E nevoie de o convingere născută din simțul răspunderii față de Creatorul său pentru felul cum tratezi locuința sufletului; cât și de o prețuire a înaltului privilegiu și a onoarei, de a conlucra cu Dumnezeu, Care a zidit corpul nostru, ca să fie și să rămână templul Spiritului Său Sfânt. E nevoie tot așa de harul lui Hristos, spre a trăi reforma sanitară, ca și spre a sfinți ziua Sabatului. Putut-a cineva face progrese în trăirea după regulile sănătății, până când aceasta nu i-a ajuns o chestiune de conștiință, de loialitate față de dreptate, de credincioșie față de datorie și de ascultare de Dumnezeu?

Acum numai câțiva ani eram pe un vapor în cale spre Europa. Pe acelaș vapor era cineva, care predicase acest adevăr timp de cincizeci de ani, dar care curând după aceea a căzut și a luat loc în rândurile dușmanului adevărului. El a venit în cabina mea și a ținut să-mi vorbească timp de aproape

trei ore. Dar tot ce a urmărit în vorbirea lui, a fost, să-mi clatine credința și încrederea în Spiritul Profetic, plantată în inima mea încă din copilărie de către o mamă adventistă de ziua șaptea cu adevărat temătoare de Dumnezeu. Când și-a terminat vorbirea, am luat cuvântul și i-am spus: „Iubite frate, D-ta ai predicat solia adevărului timp de un mai mare număr de ani decât anii vieții mele; dar permite-mi să-ți pun următoarele întrebări:

„Întâi: Oare, citirea unor cărți ca Hristos Lumina lumii”, „Parabolele Domnului”, „Divina Vindecare”, și „Calea către Hristos”, mi-ar face rău mie sau altuia?” După puțină gândire, a răspuns hotărât: „Nu! De sigur că nu!”

„Apoi i-am zis: D-ta știi mai bine decât mine, că întreaga noastră operă de educație este un produs al Spiritului Profetic. Știi de asemenea, că lucrarea noastră medicală, cu instituțiile și sanatoriile noastre, cum și Facultatea de Medicină pe care o avem în America, s’au înființat și s’au dezvoltat tot pe urma instrucțiunilor Spiritului Profetic. Nu cumva vrei să spui, că instrucțiunile și sfaturile în privința aceasta au avut ceva rău în ele? — „Nici asta nu vreau să susțin!” răspunse el tare contrariat.

„Și, în sfârșit, întrebai iarăși: „Ce crezi D-ta că s’ar alege de toată această lucrare mondială de evanghelizare a noastră, dacă toți conducătorii și predicatorii ei ar adopta vederile D-tale? — La întrebarea aceasta el s’a scuturat și a dat din umeri, dar n’a răspuns un cuvânt.

Acum, iubii frați și surori: care credeți dvs că este motivul, pentru care acest frate, și cei ca el, critică Spiritul Profetic? Și cum, și de unde începe critica lor? Oare, critică ei faptul că scrierile Spiritului Profetic îndreaptă în toate spre Biblie și îndeamnă la cercetarea cât mai asiduă și mai temeinică a Sfintei Cărți? Sau pentru că ne îndeamnă la o și mai de aproape și exactă trăire a cuvântului Sfintei Evanghelii, ca să ajungem cât mai plăcuți lui Dumnezeu? Sau, pentru că ne învederează rolul Domnului Hristos ca Ziditor și Mântuitor al nostru și ne îndeamnă să punem toată nădejdea mântuirii noastre în iubirea care ni s’a dovedit de Dumnezeu prin jertfirea Fiului Său, și în mijlocirea Domnului Hristos ca singur Mare Preot al

nostru în sanctuarul ceresc? Sau pentru că ne îndeamnă la plățirea cu cât mai multă sfințenie și bucurie a zecimii și dărilor, cu cari să dovedim conlucrarea noastră cu Domnul la evanghelizarea lumii acesteia? Sau pentru că ne îndeamnă să sfințim cât mai deplin ziua Sabatului, spre a ne exercita și deprinde noi înșine în acea sfințenie, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu, și care ne face fericiți în viața aceasta și pentru veșnicie?

Nu! Nu pentru motivul acesta! Ci atacurile unor asemenea oameni împotriva Spiritului Profetic încep să se producă întâi contra învățăturilor privitoare la necesitatea marelui reforme sanitare în felul nostru de traiu, în obiceiurile noastre fizice, dacă vrem să facem parte odată din ceata celor descriși ca fiind fără pată și fără sbârcitură, sfinți și desăvârșiți înaintea tronului lui Dumnezeu. Abia mai târziu ajung ei să atace și celelalte învățături ale Spiritului Profetic. Trebuie să recunoaștem că Spiritul Profetic este piatra de cercare în experiența noastră de credință; și că lucrarea Lui pentru noi stă sau cade, după cum noi suntem printre cei cari primim, sau respingem sfaturile, avertismentele și muștrările ce ni se adresează. Iar primejdia noastră cea mai mare este și mai exact aceeași, cu care a început căderea neamului omenesc: de a ceda poftelor și apetitului, și anume unei apetit stricat.

Mulți din poporul nostru nu sunt pe deplin lămuriți în ce privește rostul și scopul reformei sanitare. Unii își închipuie că reforma sanitară stă exclusiv pe bază fiziologică; că e numai o chestiune de îmbunătățirea stării fizice, și cel mult un mijloc de a evita îmbolnăvirea de cancer, sau de apendicită. Dar, în lumina învățăturilor Bibliei și ale Spiritului Profetic, ajungi să înțelegi clar că reforma sanitară stă pe bază dublă: fiziologică și morală. Orice obicei și orice lucru, care vatamă și slăbește corpul, vatamă mintea, slăbește voința și influențează în rău formarea caracterului. Pentru ce este fumatul un rău moral? Pentru că vatamă corpul și ruinează sănătatea.

Infrânarea în toate

Apostolul Pavel arată clar, că infrânarea „în toate” este neapărat necesară succesului în alergarea vieții creștine, spre a obține cununa nepieritoare. **1 Cor. 9, 25.** El declară

apoi despre sine, că nu aleargă în nesiguranță, și nu se luptă ca unul, care dă lovitură în aer, sau în vânt, ci zice: „Imi supun corpul meu și-l stăpânesc; ca nu cumva eu să predic altora, iar eu să fiu lepădat”.

Au fost cele privitoare la mâncare și la dietă numai o chestiune de fiziologie și de sănătate fizică pentru fiii lui Israel; sau a avut vreo influență asupra vieții lor religioase și asupra soartei lor pentru veșnicie? Ca învățătură și ca îndemnare pentru noi, „asupra cărora au venit sfârșiturile lumii”, ni s'a dat lumina inspirației, ca să ne lămurască paginile Istoriei sacre cu privire la aceste experiențe ale poporului ales din Vechiul Testament și să ne explice clar motivele căderii și lepădării lor.

1. După ce descrie multe din experiențele minunate, la cari au luat parte „toți” fiii lui Israel, apostolul Pavel zice: „Dar cei mai mulți dintre ei n'au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și acestea s'au întâmplat, ca să ne servească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei”. **1 Cor. 10, 5. 6.**

2. Vorbind despre experiența vechiului Israel, Psalmistul zice: „Ei nu așteptară sfatul Său: ci poftiră peste măsură în pustiu, și ispitiră pe Dumnezeu în pustietate”. Și care a fost rezultatul? Boala, nu numai pentru corp, ci și pentru suflet. Căci, „El le dădu ce ceruse ei; dar trimise uscăciune în sufletul lor”. **Ps. 106, 13—15. trad. engleză.**

3. Apostolul arată mai departe unde duc poftele trupului, căci zice: „Să nu ispitim pe Hristos, așa cum îl ispitiră unii din ei, și fură uciși de șerpi”. **1 Cor. 10, 9.**

Dar în ce l-au ispitit? Psalmistul ne spune: „Ei ispitiră pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare pentru poftele lor... Ei mâncară și se îndopară bine: pentru că le dăde propria lor dorință; ei nu-și pierduse pofta (nu se înstrăinase de pofta lor). Dar în timp ce mâncarea era încă în gura lor, veni asupra-le mânia lui Dumnezeu și ucise pe cei mai grași dintre ei”. **Ps. 78, 18, 29—31. trad. engleză.**

4. Cerând astfel pentru satisfacerea apetitului lor stricat, mâncare pe care Dumnezeu nu le-o dăduse, ci le-o interzisese, fiii lui Israel își făcură un zeu din poftele și din

apetitul lor și ajunseră idolatri. De aceea avertismentul și sfatul pentru noi este: „Voi să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul s'a așezat să mănânce și să bea și s'au sculat să joace”. „Acestea li s'au întâmplat lor, ca să ne servească nouă drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel, cine crede că stă, să ia seama, să nu cadă”. **1 Cor. 10, 7, 11. 12.**

Influența dietei asupra sufletului

5. Aceasta este o chestiune, pe care am face foarte bine să o cântărim și să o clarificăm pe deplin. Care dietă, adică felul alimentației omului, influențează numai sănătatea corpului sau și sufletul său, hotărînd, adică, soarta omului pentru veșnicie? Isaia zice: „Ascultați de Mine cu grijă și stăruință, și mâncați ce este bun și sufletul vostru să se desfete în grăsime”. **Isaia 55, 2. trad. engleză.**

„Poporul are nevoie să li se arate și să vadă roadele principiilor sănătății asupra bunului lor mers, pentru viața aceasta și pentru viața viitoare. Ei au nevoie să fie treziți, să înțeleagă că sunt răspunzători pentru cortul locuinței omenești, pregătit de către Creatorul lor ca locaș de locuință a Lui, asupra cărui locaș ei trebuie să se dovedească administratori și îngrijitori credincioși”. — **„Divina Vindecare”, p. 146.**

„Obiceiuri rele la mâncare și folosirea unor alimente nesănătoase sunt nu într'un grad mic cauza neînfrânării și a crimei, cât și a crimei, cât și a degenerării și ruiinei, care constituie blestemul de care suferă lumea de azi”. **Idem, p. 146.**

„Puțini pot fi făcuți să creadă că tocmai carnea pe care au mâncat-o le-a otrăvit sângele și le-a pricinuit atâta suferință. Mulți mor de boale pricinuite în totul de mâncare de carne, deși cauza aceasta nici nu e bănuită de ei sau de alții”.

E un avertisment foarte serios; dar să cetim mai departe:

„Relele morale produse de dieta de carne, nu sunt mai puțin serioase decât relele fizice. Mâncarea de carne este vătămătoare sănătății; și tot ce vatămă corpul, are o influență vătămătoare și asupra minții și sufletului”. **Idem, p. 315.**

„Nu este, oare, timpul acum, ca toți să caute să se dispenseze de mâncarea de carne? Cum pot, cei cari caută să ajungă curați, purificați și sfinți, ca să poată trăi în societatea îngerilor din cer, cum pot ei să mai continue, a mai folosi ca hrană ceva, care are un efect atât de vătămător pentru suflet și pentru corp?” *Idem*, p. 317.

Vorbind delegaților la Conferința Generală din Washington, D. C. în 1909, d-na White a zis:

„Am primit instrucțiuni, să aduc o solie întregului nostru popor asupra reformei sanitare; căci mulți au decăzut din vechea lor credințioasă față de principiile sanitare...

„Cei cari au primit învățături cu privire la relele de pe urma folosirii mâncărilor de carne, sau a ceaiului, cafelei și a mâncărilor gătite prea complicat și nesănătos, și cari sunt hotărâți să facă legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu, nu vor mai continua să-și satisfacă pofta și apetitul după mâncări, despre cari știu, că nu sunt sănătoase. Dumnezeu cere ca apetitul să fie curățit și să dăm pe față lepădare de sine și să nu folosim alimente, cari nu sunt bune. Aceasta e o lucrare care trebuie făcută înainte ca poporul Domnului să poată sta înaintea Lui ca popor desăvârșit”. — *„Mărturii, vol. 9, p. 135. 154.*

Iubiți frați și surori! Timpul este foarte înaintat. Este ora scenelor finale din Istoria lumii. În curând vom auzi trâmbița sunând trecerea Iordanului și luarea în stăpânire a pământului făgăduinței. N'ar trebui atunci să ne grăbim, să lepădăm orice piedică și să folosim toate mijloacele, pe cari le-a prevăzut pentru noi harul lui Dumnezeu întru pregătirea pentru triumful final? Nu cumva sunteți printre cei „decăzuți din vechea credințioasă față de reforma sanitară, care face parte integrantă din ultima solie? Sunteți oare mulțumiți, să cădeți dela trăirea acestor principii salutare, și, în cele din urmă să cădeți și dela credință? Sau, mai bine, pentru că „Dumnezeu cere ca apetiturile noastre să fie curățite”, și pentru că „aceasta este o lucrare, care trebuie făcută înainte ca poporul Domnului să poată sta în fața Sa ca popor desăvârșit”, nu ați vrea mai bine, să trăiți cu hotărâre aceste „principii de reformă, cari sunt esențiale întru pregătirea unui popor pentru venirea Domnului?”

Invățături pentru noi

Spusele de mai sus reprezentând punctul de vedere al conducerii Bisericii noastre cu privire la reforma sanitară, din ele se desprind pentru fiecare din noi următoarele învățături precise:

1. Reforma sanitară nu e o anexă în doctrina noastră, și principiile ei nu sunt niște idei secundare; ci reforma sanitară e o parte din solie, iar principiile ei trebuie prețuite și trăite ca și celelalte principii ale soliei. Prin urmare: Așa, cum ne îndemnăm înșine sau unii pe alții la o cât mai deplină ținere a Sabatului, la fel trebuie să ne îndemnăm și la o cât mai deplină trăire a principiilor reformei sanitare.

2. Prețuirea și trăirea principiilor reformei sanitare și îndemnarea dată și altora în iubire în direcția aceasta, nu este extremism. Extremism este, când faci atâta caz din prețuirea și trăirea acestor principii, încât te silești să rupi frăția creștină și dezbinii Comunitatea lui Dumnezeu. Dar o așa poziție nu o ia absolut niciunul din cei ce înțeleg și trăesc cu adevărat principiile reformei sanitare, ci numai cei cu vederi fanatice și cei ambițioși și îngâmfați. Regula biblică este: De ce să produci sminteli din cauza mâncării tale? Dar tot apostolul Pavel zice: „Decât să fiu sminteală cuiva, mai bine nu mai mănânc carne în veac”. Deci: Nici atât de legat de carne și de mirosul fripturii, încât să desprețuești toate sfaturile și îndemmurile dela Dumnezeu, numai ca să-ți faci pofta ta, chiar dacă dai sminteală prin aceasta; dar nici atât de fanatic cu mâncarea ta de carne, încât să vorbești de rău și să critici pe alții, și chiar toată Biserica, dacă unii mai mănâncă și carne. Cuvintele din capitolul 14 al epistoliei către Romani ne arată poziția cea dreaptă în privința atitudinii personale de luat. La cele din Romani 14, trebuie adăogate avertismentele date de Spiritul Profetic și îndreptățite de știința medicală actuală, cu privire la numărul cel mare al animalelor (vite, păsări, pești) cari suferă azi de boli grave și primejdioase, transmissibile la oameni, care consumă carnea lor.

3. Susținerea din partea unora că reforma sanitară — și în deosebi mâncarea de carne — nu interesează mântuirea, iar nemâncarea de carne nu e o condiție de mântuire, — este o susținere nedreaptă. O așa susținere înseamnă a lua poziție contra planului și

contra hotărîrii lui Dumnezeu, care hrăni pe Israelul de demult, timp de 40 de ani în pustie numai cu mană, și îi pedepsi pentru că poftise a mânca chiar acel fel de carne aleasă pe care le-o ofereau prepelițele; cu cât mai mult își atrag neplăcerea lui Dumnezeu cei ce doresc azi să mănânce neapărat carne, chiar cu rizicul de a mânca din vite și păsări bolnave de oftică, de cancer sau de dalac, sau păsări îmbolnăvite de holera găinilor. Dumnezeu a mântuit pe Israel din Egipt și i-a condus prin pustie spre Canaan pregătindu-i și formându-i ca popor ales al Său; în acest scop i-a hrănit timp de 40 de ani cu mană, numai cu mană, și nu cu carne; — ba chiar i-a pedepsit când au poftit după carne. Unde mai rămâne loc atunci spre a se simți cineva îndreptățit să susțină, contra adevărului și a dovezilor vădite, că mîncarea de carne n'are nicio legătură cu mîntuirea, și că ea nu poate ajunge condiție de mîntuire? Vechiul Israel este învinuit în Scriptură că: „N'au ținut seama de sfatul lui Dumnezeu, ci au poftit peste măsura pusă de Domnul, și au ispitit pe Dumnezeu cerând carne”. „Ei ispitiră pe Dumnezeu cerând mîncare pentru poftetele lor”, — adică nu după principii, ci după poftă: chiar dacă nu e aceasta hrana

cea mai bună, și cea rînduîță de Dumnezeu omului, dar vreau carne, pentru că îmi place mie. Psalm 78, 18. 20. 19; 106, 13—15. Biblia engleză.

Azi Dumnezeu scoate un popor din Egipt, să-l pregătească pentru Canaanul ceresc, și le spune: Nu mâncați carne, pentru că nicio dată carnea n'a fost mîncarea cea mai sănătoasă pentru om; în plus, azi vitele, păsările și peștii suferă de boli primejdoase și nu mai sunt curate. Dacă noi — față de toate acestea, am spune Domnului: „Oare, vrei să faci din mîncarea de carne condiție de mîntuire? — Iată, noi vrem să mîncăm; și ce-are să fie?” Luând cineva poziția aceasta — oare, el n'a făcut pentru el, prin aceasta, condiție de mîntuire din mîncarea de carne? Da, a făcut pentru el, din carne, condiție și cauză de nemîntuire; căci se face vinovat de rebeliune și propagă împotrivire contra descoperirilor sfinte și salutare ale Spiritului Profetic. Unul ca acesta are nevoie de pocăință.

Iubiți frați! Chestiunea e serioasă și cere din partea noastră în mod hotărît, să ne clarificăm poziția. Să folosim zilele de rugăciune, deci, și în scopul acesta!

Șt. Demetrescu

Salvarea Tineretului

Atunci când Dumnezeu se folosi de Moise pentru a obține dela Faraon îngăduirea de a lăsa pe Israel să părăsească Egiptul, împăratul în cele din urmă consimți, însă numai cu condiția ca doar o parte din familie să plece, și anume bărbații, în timp ce femeile și copiii trebuia să rămână pe loc. Faraon își dădea destul de bine seama că dacă va reține pe unii din membrii familiei, întregul plan sa va nimici. Însă răspunsul lui Moise a fost hotărît și lămurit. El zise: „Vom merge cu copiii și bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre”. Exod. 10, 9.

În aceste zile primejdoase din urmă, când Israelul modern se pregătește să părăsească acest pământ pentru a locui în Canaanul ceresc, aceiași hotărâre ar trebui să caracterizeze pe poporul lui Dumnezeu. Ținta și stră-

dania lor continuă va fi ca, dacă este cu putință să ia cu ei în Impărăția cerurilor pe iubiții lor, și în mod deosebit pe copiii lor.

„Strângeți copiii”

Atunci când profetul Ioel puse să se sune din trâmbiță și să se dea o alarmă spre a atrage atenția bisericii că Ziua Domnului este aproape, e la uși, el rosti și acest îndemn solemn: „Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, **strângeți copiii**, și chiar pruncii dela **țată!** Să iasă mirele din camera lui și **mireasa** din odaia ei! Slujitorii Domnului să plângă... și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da ocară moștenirea Ta, n'o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: „Unde este Dumnezeul lor?” Ioel 2, 16. 17.

Reiese lămurit din acest text că Dumnezeu așteaptă din partea noastră să dovedim un interes în eforturile de **strângere a copiilor** și să ne asigurăm că familiile noastre nu sunt o pricină de poticnire sau o rușine pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Profetul Maleahi mai spune că în timpul predicării marelui solii pregătitoare chiar înainte de revenirea Domnului, inimile părinților vor fi întoarse către copii și ale copiilor către părinții lor. Se va simți o sarcină pentru salvarea tuturor celor pierduți, și aceasta în mod deosebit față de cei cari fac parte din familia noastră. În felul acesta adevărata religie face pe părinți să-și dea seama că răspunderea de căpetenie ce apasă pe umerii lor este salvarea celor din casa lor, deci a copiilor.

Pavel avertizează că zilele din urmă vor fi zile primejdioase (1 Tim. 4, 1). Însă primejdiile acestea au o influență mult mai mare asupra copiilor și tinerilor generației de acum decât asupra celor mai în vârstă. Diavolul a întins mii de lanțuri pentru picioarele fără experiență și neștiutoare ale copiilor și tinerilor. El a schimbat invențiile veacului acestuia în mijloace de a târi și a trage pe tineret în păcat.

Când în veacurile trecute tineretul a fost pus în fața viciului și crimei prezentat prin tablouri minunate de frumoase și nespuse de amăgitoare, cum sunt acelea ce se înfățișează pe pânza de cinematograf? Când mai înainte a fost așa un potop de literatură ieftină, și fără valoare și dăunătoare pregătită spre a atrage ochiul și a stârni interesul tinerilor? Când a fost darul muzicii stricat în felul acesta și lumea plină cu melodii atât de nebunești, cum sunt cele de jazz? Când mai înainte cântecele și melodiile din mii de localități de petrecere au fost trimise în aer și de acolo prinse de aparatul nostru de radio și reproduse în căminurile noastre? Când în trecut, Dumnezeu a fost tăgăduit atât de fățiș și cutezător? Când au fost principiile morale așa trântite la pământ, iar viciul ridicat mai presus de virtute? Când mai înainte tineretul a fost martor la spectacolul demn de milă al căminelor distruse ce se vede pretutindeni, cu tribunale silite să lucreze multime de ore pentru a face față cererilor de divorț? Când? **Niciodată.** Lucrurile acestea caracterizează zilele noastre și constituie o

puternică amenințare pentru picioare [fără experiență și neprevăzătoare ale tineretului. De la aceste principii dorește Dumnezeu să scape tineretul nostru, dar pentru a putea face aceasta El trebuie să aibă conlucrarea noastră.

Răspunderea în ce privește tineretul din jurul nostru stă în primul rând asupra părinților, și apoi asupra bisericii. Cu privire la această răspundere, Dumnezeu spune: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului; și mare va fi propășirea fiilor tăi”. Isa. 54, 13. „Și poruncile acestea, pe cari ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”. Deut. 6, 5. 7.

De asemenea ne este dat și acest sfat:

„Fiece copil născut în familie alcătuiește o comoară sacră încredințată ei. Dumnezeu spune părinților: „Ia acest copil și crește-l pentru Mine, ca să fie o cinste pentru numele Meu, și o cale prin care să se reverse binecuvântările Mele în lume”.

— „*Sfaturi pentru învățători*”, p. 145.

„Dar cum pot să-mi mântuiesc copiii? Cum aş putea face să-i interesez în cele în legătură cu Dumnezeu și cu credința?”, ar putea întreba cineva.

Influența cea mai puternică în direcția aceasta o poate aduce exemplul unui cămin creștin, răspundem noi.

În zilele lui Ezechia, Domnul trimise pe profetul Isaia la el cu solia: „Rânduiește ce ai de rânduit casei tale”. 2 Regi 20, 1. Cu durere trebuie să spunem că același sfat se poate aplica astăzi pentru mii de așa zise căminuri creștine.

Sanctuarul căminului

Adevărata religie schimbă lucrurile, și căminul în care ea sălășluiește devine un sanctuar în loc de a fi doar un simplu loc unde se mănâncă și se doarme. Creștinismul nu constă doar dintr-o formă exterioară, ci dintr-o viață schimbată — o viață ce a fost mlădiată și innobilată prin puternica influență pe care Dumnezeu o revarsă în suflet. De pildă, nimeni nu poate lua o înfățișare de sfințenie Sâmbăta, apoi să facă rugăciuni și mărturisiri lungi, apoi tot timpul săptămânii să fie certăreț și fără amabilitate în tot restul săptămânii, și după aceea să se aștepțe ca familia sa să fie impresionată de frumusețea religiei sale. Cu ce se aseamănă căminul tău? Ce văd copiii tăi în viața de cămin?

Odată, cu ocazia unei vizite făcute, însoțitorul meu îmi spuse: „Bărbatul acesta este unul din Adventiștii de Ziua Șaptea”. De atunci am mediat mereu la aceste cuvinte și am zis: „Aș dori ca noi toți să fim cu adevărat **Adventiști de Ziua Șaptea**”. Dacă noi am trăi zilnic așa cum ar trebui să trăiască cei cari nădăjduiesc în apropiata revenire a Domnului nostru, cu siguranță că în multe familii s'ar produce o schimbare.

Una din stările cari fac zilele din urmă primejdioase este faptul că oamenii au o formă de evlavie, dar nu îngăduie puterii lui Dumnezeu să conducă viețile lor. „Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduiesc”. Titu 1, 16.

Tați și mame, repetăm noi, ce au văzut copiii în căminul vostru? Voi ca părinți sunteți în bune raporturi cu ei? Oare aud ei vorbindu-se între voi cuvinte amabile? Oare reparați altarul familiar, și copiii voștri aud glasul rugăciunii în cămin, imnuri de slavă lui Dumnezeu, și cetirea cuvântului lui Dumnezeu? Sau ei aud cuvinte de ceartă, critică, amare și jignitoare care se aruncă între ei? Și voi, taților, ați luat aminte la porunca divină: „Bărbatilor, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele”. Col. 3, 19. Și voi, mamele, ați urmat îndemnul lui Dumnezeu în a vă iubi soții și a fi supuse lor? Titu 2, 4. 5. „Ce au văzut ei în casa ta?”

Și apoi să întrebăm mai departe: Părinți, sunteți voi în termeni buni cu copiii voștri? Lucrul acesta este absolut necesar dacă doriți să-i faceți a onora pe Dumnezeu și religia părinților lor. Datoria fiecărui părinte este de a ajunge într-o legătură intimă de apropiere cu copiii săi. Mulți tați și mame au trăit așa de deosebit de copiii lor încât în realitate ei rămân străini față de aceștia tot timpul vieții lor. Noi ar trebui să căutăm a ajunge prieteni cu copiii noștri. Căminul ar trebui făcut pentru ei locul cel mai interesant de pe pământ. În cazul acesta, din partea lor nu va mai fi nicio dorință de a căuta undeva vreo tovărășie îndoielnică sau vreo plăcere lumească. Trebuie să ne luăm timp a ne juca cu ei, a lucra cu ei, și a-i ajuta în problemele lor. Trebuie să ne facem plăcuți și față de prietenii lor, și să ne deschidem căminul pentru ei.

De asemenea trebuie să ne ferim a fi prea aspri în hotărârile față de copiii noștri, amin-

tindu-ne totdeauna că și noi am fost tineri. Să nu ne așteptăm ca în toate privințele să fie asemenea celor în vârstă, și prin urmare să dovedim multă răbdare și iubire în tratarea greșelilor și abaterilor lor. Când fac un lucru bun, să-i lăudăm, iar dacă se întâmplă să cadă în vreo greșală să-l întoarcem cu iubire la drumul cel drept. Dacă trebuie să pedepsim, după cum este cazul câteodată, atunci lucrul acesta nu trebuie făcut niciodată cu mânie sau cu bătaie de joc de el, ci această pedeapsă trebuie urmată de rugăciune cu și pentru cel rătăcit. Marele apostol spune: „Părinților, nu întăriți la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrare și învățătura Domnului”. Efesenii 6, 4.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI CREȘTINE

Vorbind despre timpul chiar înaintea sfârșitului, serva Domnului spune:

„Înainte ca pedeapsa covârșitoare să vină asupra locuitorilor pământului, Domnul Se adresează către toți cari cu adevărat sunt Israeliti îndemnându-i să se pregătească pentru acest eveniment. Părinților El le trimete strigătul de avertizare: „Strângeți-vă copiii în casele voastre; strângeți-i dintre cei cari nesocoțesc poruncile lui Dumnezeu, cari învață și săvârșesc răul. Ieșiți din marile orașe cât mai repede cu putință. Intemeiați școli de Comunitate. Dați copiilor voștri Cuvântul lui Dumnezeu ca temelie oricărei educații. Aceasta este plină de minunate învățături; și dacă elevii fac din el obiectul studiului lor în clasele inferioare, ei vor fi pregătiți pentru studii mai înalte”. — *Mărturii*, vol. VI, p. 195.

„Făcând planuri pentru educarea copiilor lor în afara căminului, părinții ar trebui să-și dea seama că nu mai prezintă o siguranță a-i trimite la școlile publice”. — *Statuti către Învățători*, p. 205.

Ce este spus despre primejdiile din școlile elementare este la fel accentuat de serva Domnului din nou și din nou când vorbește despre o educație mai înaintată. Un singur citat va fi îndestulător:

„E o realitate îngrozitoare de care ar trebui să tremure inima părinților, faptul că în atât de multe școli și colegii la cari tinerii sunt trimiși pentru a-și face cultura și disciplina mintală, domnesc influențe cari dăunează caracterului și îndepărtează mintea dela adevăratele scopuri ale vieții și strică moravurile. Venind în legătură cu oameni nereligioși, iubitori de plăcere și stricați, mulți, foarte mulți tineri își pierd simplitatea și curățenia, credința în Dumnezeu și spiritul de jertfire de sine pe care tați și mamele l-au cultivat și l-au îngrijit prin învățături alese și prin rugăciuni stăruitoare”. — *Divina Vindecare*, p. 294.

Acestea și multe altele cari ar mai putea fi amintite, ne spun lămurit ce dorește Dumnezeu să facem pentru copiii noștri, și dacă aceste cuvinte și-au avut o aplicare în anii dinaintea când au fost scrise, credem că ele se potrivesc și mai bine în aceste zile de slăbiciune morală și necredință, când poporul lui Dumnezeu este pe cale de a păși în Pământul Făgăduit. Frate și soră, iubii mei, aceasta este o chestiune de viață sau de moarte. Străduiți-vă din toate puterile a asigura mântuirea copiilor, care este sunetul de trâmbiță! Dar cât de indiferenți sunt unii față de chemare! Indemnul către noi este:

„Fiindcă n'am făcut în trecut aceea ce am fi putut face pentru copiii și tinerii noștri, să ne pocăim și să câștigăm vremea”. — *„Mărturie speciale pentru educație”, p. 202.*

„S'a dat prea puțină atenție copiilor și tinerilor noștri, și ei n'au putut să se desvolte așa cum ar fi trebuit în viața creștină... Lucrarea ce trebuie făcută imediat de membrii Comunității este a se interesa de tineretul nostru”. — *„Statuti către Invățători”, pp. 41. 42.*

Ce apel! Ce mustrare! Oare tu și eu ne-am făcut partea, iubite conlucrător? În Comunitatea ta lucrurile sunt așa cum ar trebui să fie? Ce vede Domnul atunci când privește asupra ei? S'a făcut totul ce trebuia făcut, atât cât privește influența ta, spre a se asigura copiilor și tinerilor o educație creștină?

Fie ca în această Săptămână de Rugăciune Dumnezeu să ne ridice și să ne cheme la pocăință față de lipsurile noastre din trecut, și să ne conducă la o reînnoire a consacrării ca lucrători și laici în vederea împlinirii datoriei pe care o avem față de băieții și fetele noastre, cea mai mare moștenire a bisericii lui Dumnezeu, și dintre cari mulți alunecă de lângă noi.

OARE NE VOM NEGLIJA COPIII?

Nu vrem să afirmăm că orice tânăr trimis la școală va fi mântuit, însă experiența ne-a dovedit că dintre toți tinerii cari au urmat cursurile uneia din școlile noastre, doar 16% nu au fost botezați și numai 3% au căzut dela credință după botez, în timp ce dintre cei cari nu au avut acest privilegiu 60% s'au pierdut, cu toate străduințele depuse de părinți.

Deseori însă auzim și aceste cuvinte: „Nu am posibilitatea să-mi trimit copiii la una din școlile noastre”. Iubite frate, nu uita însă că Dumnezeu onorează credința și ce-

rerile stăruitoare și sincere ale părinților în favoarea copiilor lor, și El a îndepărtat munți și a săvârșit minuni pentru cei cari și-au fixat picioarele pe temelia educației creștine a copiilor lor. Mii și mii de Adventiști temători de Dumnezeu pot aduce mărturie în privința aceasta. Poruncile lui Dumnezeu sunt cu putință de împlinit, și El niciodată nu arată să se urmeze o cale fără a conlucra cu credinciosul Său copil care se hotărăște a merge pe ea. Lucrul de care avem trebuință este de a prinde ideea, să vedem lămurit pe de o parte nevoia, iar pe de alta primejdiile și apoi, pe genunchii noștri să ne prezentăm copiii înaintea lui Dumnezeu, și **El ne va ajuta.**

Noi suntem un popor misionar. În această Săptămână de Rugăciune inimile noastre ar trebui să fie mișcate a simți nevoile, și să ajungă a sacrifica mai mult decât oricând în vederea încheierii lucrării de vestire a Evangheliei și de chemare a oamenilor la Dumnezeu; însă, fraților, notați aceste cuvinte:

„În timp ce depunem eforturi stăruitoare pentru cei din jurul nostru, și împingem lucrarea în câmpuri noi, nicio muncă în această direcție nu ne poate scuza de a neglija educarea copiilor și tinerilor noștri”. — *„Statuti către Invățători”, p. 165.*

Sfârșitul se apropie cu pași repezi. Lucrarea este spre încheiere. În curând ușile care acum sunt deschise predicatorilor vor fi închise de mâna persecutoare a vîrajmașului acestei lucrări de întoarcere a oamenilor la Dumnezeu, dar este interesant de știut că El are un plan chiar pentru aceste ultime ore în ce privește vestirea soliei. De sigur că inima fiecărui tată și fiecărei mamă va fi sguduită la gândul că copiii, băieții și fetele noastre, dacă vor primi pregătirea potrivită, vor fi ultimii predicatori ai acestui binecuvântat adevăr înainte de încheierea timpului de probă.

Să luăm aminte și la aceste cuvinte pline de însemnătate:

„În ultimele scene ale istoriei pământului, mulți dintre acești copii și tineri vor uimi pe oameni prin mărturia lor pentru adevăr, prezentată cu simplitate, însă în același timp cu spirit și putere. Ei au fost învățați temerea de Dumnezeu și inimile lor au fost înobilate ca urmare a studiului Bibliei, făcut cu atenție și rugăciune. În viitorul apropiat mulți copii vor fi înzestrați cu Spiritul lui Dumnezeu și vor lua parte la lucrarea de vestire a adevărului în lume, lucrare care în vremea aceea nu va putea fi înfăptuită de membrii mai în vârstă ai bise-

ricii. Domnul va folosi școlile bisericii ca un ajutor pentru părinți în educarea și pregătirea copiilor lor pentru acest timp ce ne stă în față. De aceea bine este ca biserica să depună un arzător interes în lucrarea școlară, și faceți din ea ceea ce Domnul dorește ca ea să fie". — „*Statuti către Invățători*", p. 166. 167.

Fie ca aceste ultime cuvinte să alcătuiască un apel către inimile noastre astăzi: „Biserica să depună un arzător interes în lucrarea școlară, și faceți din ea ceea ce Domnul do-

rește ca ea să fie". Fie ca Domnul, care ne-a dăruit copiii ce-i avem, să ne ajute ca să ne împlinim datoria noastră ca părinți în educarea lor, pentru că atunci când în ziua aceea El ne va întreba: „Unde este turma care-ți fusese dată, turma ta cea frumoasă?" cu bucurie să putem răspunde: „Iată-mă Doamne pe mine și pe copiii pe cari mi i-ai dat".

De aceea și voi fiți gata

Cu pași repezi și siguri ne apropiem de încheierea Istoriei neamului omenesc. Această săptămână de rugăciune are loc într'un timp de mari și însemnate evenimente și frământări sociale. Deabia au încetat ostilitățile și pacea mult dorită și așteptată încă nu a sosit și omenirea se și teme de izbucnirea unui alt război mondial. Invențiunile de distrugere sunt atât de avansate, încât numai o singură bombă atomică ar putea distruge milioane de oameni, în orașele mari. Viitorul este privit cu prevestiri sinistre. O viitoare înclăstare între popoare ar avea ca urmare distrugerea rasei umane, spun ziarele.

Urmând repede unele după altele, aceste evenimente cari au răscolit lumea din temelii, vin să confirme veracitatea marilor profeții spuse de Domnul Isus și să arate în mod sigur și neîndoios că revenirea Sa în mărime este aproape, este chiar la ușă. „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua”. „Încă puțină, foarte puțină vreme, și cel ce vine va veni și nu va zăbovi”. Da, încă puțină vreme și această noapte a păcatului, însoțită de multă suferință și mizerie, va trece și va face loc zilei aducătoare de bucurie și pace veșnică. Există vreun creștin adventist de ziua șaptea a cărui inimă să nu bată mai viu când privește evenimentele de azi? „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri”, zicea iubitul nostru Mântuitor, „să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele voastre, pentru că izbăvirea voastră se apropie”. Sus capetele! Să nu ne lăsăm copleșiți de greutățile și necazurile acestor zile grele!

Da, iubite frate și soră în Domnul, nu mai este mult și ceea ce au sperat și așteptat cu mult dor credincioșii din toate timpurile se va realiza cu siguranță, căci „credincios este Cel care a făgăduit”. Garanția împlinirii tuturor făgăduințelor este Jertfa de pe Golgota adusă din iubire de bunul Dumnezeu, pentru mântuirea noastră. Se apropie ziua când toate speranțele și năzuințele noastre bune își vor găsi împlinirea lor. Cugetând mereu la „felicita nădejde” a creștinului, arătarea în mărime a Domnului Isus, deseori se întâmplă că vedem în vis această scenă și inima tresaltă de bucurie, dar dimineața constatăm că suntem tot în această lume plină de mizerie. Nu mai este mult și chiar și aceste vise ale noastre își vor găsi împlinirea lor.

În cuvinte mișcătoare vizionarul Ioan descrie pământul cel nou, Noul Ierusalim, „Cetatea lui Dumnezeu”, locașul celor cari s'au pregătit, au așteptat și au lucrat pentru arătarea Domnului Isus:

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborîndu-se din cer dela Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie, și zicea „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi, nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”. Apoc. 21, 1—4.

Ah, cât de scumpe sunt aceste cuvinte și cât de sigură este împlinirea lor! Cât de temeinică și de grabnică ar trebui să fie pregătirea noastră în vederea împlinirii cu noi a „făgăduințelor Lui nespuse de mari și scumpe!”

Ca să arate apropiata și sigura lor împlinire, Domnul Isus a spus următoarea pildă: „Vedeți smochinul și toți copacii? Când înfrunzesc și-i vedeți, voi singuri cunoașteți că de-acum vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea împlinindu-se aceste lucruri, să știți că Impărăția lui Dumnezeu este aproape”. Luca 21, 29—31.

Hristos va veni pe neașteptate

Deși evenimentele ce le vedem azi ne arată în mod sigur că revenirea în mărire a Domnului Hristos este aproape, chiar la uși, cu toate acestea, nimeni dintre muritori nu poate ști timpul exact, nici ziua și nici ora venirii Sale. Pentru Biserica Sa, pentru credincioșii de azi cari așteaptă venirea Sa a doua oară, Domnul Isus dă îndemnul următor: „Veghiați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului.” Matei 25,13.

Deși ne apropiem cu pași repezi de ziua care va aduce desnodământul final și crainicii Evangheliei vestesc cu putere și spun că revenirea lui Hristos este foarte aproape, iar semnele timpului vin să întărească soliiile lor, cu toate acestea revenirea Lui va avea loc pe neașteptate. Urmând mai departe cu îndemnul Sale Domnul Isus mai spune: „Să știți că dacă stăpânul casei ar ști la ce strajă din noapte ar veni hoțul, ar veghea și n'ar lăsa să-i spargă casa. Deaceia și voi fiți gata, căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. Matei 24, 43. 44.

Sfântul Pavel, marele apostol al neamurilor, bărbatul care a vorbit mult despre revenirea lui Hristos și despre învierea morților, vine și el să contribuie cu sfaturile lui pentru ca biserica lui Dumnezeu să nu fie surprinsă de acest eveniment: „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnul va veni ca un hoț, noaptea. Când vor zice: „Pace și liniște”, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”. 1 Tes. 5, 3.

La fel și apostolul Petru, referindu-se la zilele din urmă și la venirea lui Isus a doua

oară, sau la ziua Domnului, cum o numește el, zice: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț...” 2 Petru 3, 10.

Unul dintre bătrânii bisericii noastre, îngrijat că mulți credincioși nu ar fi destul de veghetori și nu s'ar ruga îndeajuns și deci ar fi surprinși de acest mare eveniment al speranței advente, spune următoarele:

„Ni se spune că Dumnezeu va împlini repede lucrarea Sa în dreptate și o lucrare scurtă va îndeplini Domnul pe pământ. Rom. 9, 28. Venirea Domnului, pe care o cred sigură, este mult mai aproape de cum o așteaptă mulți dintre copiii Săi. Câteodată încercăm să ne facem o idee de cele ce trebuie să se întâmple înainte de a veni Domnul; dar pentru copiii Săi, revenirea Sa va avea loc pe neașteptate și aceasta ni se spune că trebuie amintită mereu poporului: „Iar voi fiți gata” zice Hristos către Biserica Sa, „căci în ora în care nu vă gândiți va veni Fiul Omului”.

Servă Domnului se adresează în mod deosebit către servii lui Dumnezeu, predicatori ai Evangheliei și le spune că aceasta urmează să facă parte din soliiile lor, pe care sunt datori să le ducă bisericii advente și lumii și anume, ei trebuie să amintească mereu că ziua Domnului va veni în mod sigur, dar pe neașteptate:

„Acest subiect trebuie ținut cu multă grijă înaintea poporului. Adevărurile solemne trebuie vestite lumii și comunităților noastre, că ziua Domnului va veni în mod sigur și pe neașteptate. Avertizarea îngrijorătoare a profetiei se adresează fiecărui suflet. Nimeni să nu se simtă sigur în fața primejdiei de a fi surprins. Nicio întreprindere a profetiilor să nu vă inducă în eroare că acest mare eveniment nu ar fi aproape”. — **Mărturiile Speciale pentru Educație, p. 108.**

În ce privește fixarea unui timp anumit, aceiași pană, inspirată spune mai departe:

„Frații și surorile noastre să se ferească de oricine ar fixa un timp în legătură cu venirea Domnului Isus a doua oară, sau cu oricare altă făgăduință pe care El a dat-o ca un semn special. Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele pe care Tatăl le păstrează sub stăpânirea Sa”. — **Review and Herald, 12 Sept. 1893.**

Mulțumim bunului Dumnezeu pentru această lumină clară care ne vine prin Cuvântul Său și prin Spiritul Profetiei. Să nu

ne lăsăm amăgiți de cei cari ar veni să ne spună că nu este cazul să o luăm prea serios cu pregătirea și prin întemeierea profetiilor ar căuta să ne dovedească că evenimentul revenirii lui Isus este încă departe, în viitor. Cel care ar încerca să spună astfel de lucruri este demascat de Domnul Isus, ca fiind servul cel rău care zice în inima lui: „Domnul meu zăbovește să vină!” El nu ar mai veni niciodată, dar în inima sa, prin cuvintele sale și prin puterea sa el declară că Domnul întârziează și încearcă să facă și pe alții că aibă aceiași convingere ca și el. Influența unui astfel de serv ar face ca biserica să zăbovească cu lucrarea sa de a pregăti pe membrii ei și de a duce cu grabă lumii soliile dela Dumnezeu.

„Și n'au știut”

Toate cele scrise în Sfintele Scripturi au fost scrise spre învățătura noastră cari am ajuns să trăim zilele din urmă ale sfârșitului. Păcatele și răutatea contemporanilor lui Noe, — păcate cari au atras mânia lui Dumnezeu, distrugerea lor prin apa potopului — se aseamănă foarte mult cu cele ce vor exista în ultimul timp. „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, aiodoma se va întâmpla și la venirea Fiului Omului. În adevăr, cum era în zilele înainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n'au știut până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului”. **Matel 24, 37—39.**

Despre contemporanii lui Noe, Domnul Isus spune că „n'au știut” până a venit potopul care i-a luat pe toți. N'au știut pentru că nu le-a spus nimeni? I-a lăsat Domnul în necunoaștință de cele ce avea să aducă peste ei? O, nu! Dumnezeu a trimis pe servul Său, Noe, care i-a avertizat timp de 120 de ani. Nu numai atât, dar în tot acest timp, printre ei a existat un semn pe care l-au văzut și pe care l-au comentat până la venirea potopului. Semnul acesta a constat din clădirea unei corăbii uriașe pe uscat, în care animale de tot soiul au intrat fără să le conducă vreun om. Cum se face însă că ei n'au știut, dacă au avut ocazie să audă soliile lui Noe și cu ochii au văzut corabia? Cuvântul Domnului ne spune că ei „mâncau, beau, se însurau și se măritau”. Acestea erau preocupările lor de seamă și n'au luat aminte la soliile vestite

de Noe. Deabia atunci când a început să plouă, ei și-au dat seama că Noe avea dreptate, însă era prea târziu. Unicul mijloc de salvare era corabia, ale cărei uși erau atunci închise.

Domnul Isus a accentuat și a spus că „tot așa va fi și la venirea Fiului Omului”. Chiar și pentru cei credincioși există primejdia ca ei să fie surprinși de evenimentul revenirii Lui. Să luăm aminte la cele spuse de servul Domnului:

„Criza se furișează asupra noastră, soarele strălucește pe cer, mergând pe calea lui obișnuită și cerurile încă mai proclamă slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mai mănâncă, beau, sădesc și zidesc, se căsătoresc și căsătoresc și pe alții, încă mai cumpără și vând; oamenii încă se mai aruncă unii asupra altora luptându-se pentru locul cel mai de frunte. Iubitorii de plăceri încă se mai duc cu grămada la teatre, la alergări de cai și la jocuri de noroc. Domnește cea mai mare excitare, și cu toate acestea timpul scurt de probă este aproape să se închee și fiecare caz e aproape de veșnica hotărâre... Satana vede că timpul lui este scurt. El a pus pe toți agenții lui la lucru pentru ca oamenii să fie amăgiți, înșelați, ocupați și hipnotizați până ce va trece ziua cercetării și ușa milei se va închide pentru totdeauna”. — **Hristos Lumina lumii, p. 541.**

Bunul Dumnezeu să păzească Biserica Sa de aceste amăgiri ale marelui înșelător și să ne dea putere să rămânem fiecare la postul nostru de veghe. El să ne însuflețească cu puterea Duhului Sfânt, ca să putem înțelege însemnătatea vremurilor de azi, să ne pregătim pe noi și pe copiii noștri pentru evenimentul mareț al arătării Domnului Isus. El iubeste Biserica Sa, căci ea este „obiectul scump inimii Lui”. Da, iubite frate și soră, Domnul Isus te iubeste pe tine și pe mine, iubeste pe copiii noștri și dorește ca toți să fim mântuiți. Pentru cei credincioși, pentru cei cari așteaptă cu mult dor revenirea Lui, pentru noi toți cari ne aflăm aci, El ne spune: „Luați seama la voi înșivă”.

Numai El a cunoscut mai dinainte toate ispitele, amăgirile, suferințele și încercările cari aveau să vină asupra copiilor Săi. După ce a arătat pe rând toate semnele revenirii Sale, cu multă iubire El a dat avertizarea:

„Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră; căci ca un hoț va veni peste toți cei cari locuiesc pe fața pământului”. **Luca 21, 34. 35.**

Felul cum mâncăm, ce bem și cu ce ne hrănim are o influență asupra spiritualității noastre. În privința aceasta, biserica adventă a primit lumină clară dela Dumnezeu și este chemată să facă o reformă în mâncare și băutură.

În ce privește starea materială, și între noi ca și în lume, există două clase: unii binecuvântați de Dumnezeu în cele materiale și alții mai săraci. După avertizarea Domnului Isus nici unii și nici alții nu sunt scutiți de ispită. Către aceste două clase Domnul Isus spune: „Luați seama la voi înșivă”. Cei cari au mai mult sunt ispitiți să caute după mâncări alese și să ducă o viață necumpătată; iar cei mai săraci sunt ispitiți ca toată viața lor să trăiască apăsăți de îngrijorările vieții acesteia. Și unii și alții sunt în primejdia de a li se îngreuija inima, primii prin îmbuibare de mâncare și băutură peste măsură, iar ceilalți cu îngrijorările vieții. Și unii și alții iau parte la serviciul divin, aud toate avertizările cu privire la timpul sfârșitului, dar nu le pot pricepe pentră că inima le este îngreuiată. Ei nu pot să prință adierile Duhului Sfânt al lui Dumnezeu și dela casa de rugăciuni pleacă lipsiți de binecuvântările spirituale.

La câțva timp după deschiderea caselor de rugăciuni, am vizitat o comunitate. Ne-am ocultat împreună cu frații și surorile noastre, în ziua Sabatului. Simțeam că Duhul Sfânt ne vorbește inimilor noastre. Seara după ce am făcut rugăciune de încheierea Sabatului, o soră credincioasă, cu multă timiditate mi-a spus că doi dintre credincioșii noștri beau vin cu alcool. Da, credincioși; veneau și ei la casa de rugăciune, ascultau soliile dela Dumnezeu, poate așteptau și ei revărsarea Duhului Sfânt, care să-i facă în stare să poată sta în timpul strămtorării; dar acasă, în familia lor, beau băuturi alcoolice! Eu cred că unii ca aceștia sunt departe de împărăția lui Dumnezeu. Duhul Sfânt nu va fi revărsat niciodată peste o persoană a cărei inimă și cap este îngreuiat de influența alcoolului. Nu

cumva printre cei de față sunt unii cari au căzut în această ispită? Avertizarea Domnului Isus ni se adresează nouă celor cari suntem în această adunare „Luați seama la voi înșivă”. „căci ziua aceea va veni ca un hoț peste toți cei cari locuiesc pe toată fața pământului”, deci și peste cei credincioși. Apoi cuvintele Domnului Isus, pline de duioșie ne vorbesc mai departe: „Veghiați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate aceste lucruri cari se vor întâmpla pe pământ și să stați în picioare înaintea Fiului Omului”. Dacă, trăind într-o deplină abstenență, ne surprindem pe noi înșine cu slăbiciuni și cu păcate și iarăși facem pocăință sinceră, care ar fi starea noastră spirituală dacă am umbla cu inima îngreuiată și cu capul amețit de alcool? Prin cuvinte mișcătoare, îndemnul ne este dat și prin Spiritul Profetiei:

„Priveghiați împotriva apropierii pe furis a vrăjmașului, priveghiați împotriva obiceiurilor vechi și împotriva înclinațiilor firești, ca nu cumva să ajungă să vă stăpânească, țineți-le în supunere și priveghiați. Priveghiați asupra gândurilor, asupra planurilor, ca să nu ajungă să fie egoiste. Priveghiați asupra sufletelor pe care Hristos le-a răscumpărat cu însuși sângele Său. Priveghiați ca să prindeți ocaziile de a face bine. Priveghiați ca nu cumva venind pe neașteptate să vă afle dormind”. **Marcu 13, 36. Mărturia, vol. II, p. 276.**

„Iar voi fiți gata”

Cât de serioase și cât de solemne sunt aceste cuvinte spuse nouă de Domnul Isus! Către noi se adresează această avertizare. Pentru mine și pentru tine, iubite frate și soră, sunt spuse aceste sfaturi; pentru noi toți și pentru copiii noștri; vrem noi să le luăm la inimă?

Din cele ce cetim din Sfintele Scripturi ar reieși că din cei de pe timpul potopului, unii au fost salvați în corabie nu pentru caracterul lor drept, ci pentru legăturile familiare pe care le-au avut cu Noe. Lucrurile nu vor sta așa și la venirea Domnului Isus. Profetul ne spune:

„Chiar dacă ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletele lor, zice Domnul... și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața

Mea, zice Domnul Dumnezeu, că n'ar scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei ar scăpa și țara ar ajunge un pustiu". Ezech. 14, 14—16.

„Niciun soț nu va fi în stare să-și scape soția sa. Nicio mamă nu va fi în stare să-și scape copilul. Fiecare — tată, mamă, fiu și fiică — trebuie să aibă o vie experiență cu Domnul Hristos, pentru a fi în stare să stea în acel timp hotărîtor. Acum este timpul de pregătire. Incercarea încă întârzie. Ușa harului este încă deschisă. Hristos mijlocește lumina pentru poporul Său. Astăzi mai putem face o experiență în El, câștigând biruință asupra păcatului, așa cum n'am făcut până acum”.

Față de aceste solemne avertizări ne punem întrebarea: Noi ca părinți, am făcut tot ce-am putut pentru salvarea celor iubiți ai noștri? Sunt copiii noștri în adunare? Iar dacă nu sunt, care este cauza? Ne-am rugat noi cu ei și pentru ei ca să fie și ei mântuiți? Le-am fost noi o adevărată lumină pe călătoria vieții? Am ajuns noi împreună cu ei să cunoaștem pe Domnul Isus din experiența proprie? Bunul Dumnezeu să ajute ca, atât pentru ei cât și pentru noi, aceste zile de rugăciune să fie adevărate ocazii de profundă consacrare pe altarul Domnului.

„Iar voi fiți gata”, zice Domnul Isus. Noi avem o datorie sfântă și față de semenii noștri, și ei trebuie să audă vestea cea bună. Evanghelia Domnului Isus. În fața noastră stă o mare lucrare de făcut și anume încheierea lucrării. Când Domnul Isus zice: „Iar voi fiți gata”, vrea să spună să fim gata și cu lucrarea Lui, înainte de a termina El slujba de Mijlocitor în sanctuarul ceresc.

Conducerea Bisericii noastre din România a lansat un apel către toate comunitățile noastre prin care toți credincioșii sunt chemați la o reînnoire și reformă sub conducerea Duhului Sfânt. Apoi a făcut un plan vast și anume: Evanghelia să fie dusă la orice făptură în țara noastră. Bunul Dumnezeu a deschis larg ușa. Cât va mai sta ea deschisă? Poziția noastră în lume în această generație este bine definită de serva Domnului.

„Într'un anumit sens adventiștii de ziua șaptea au fost așezați în lumea aceasta ca străjeri și purtători de lumină. Lor li s'a în-

credințat ultima avertizare pentru o lume care piere... Nu există altă lucrare de o asemenea însemnătate. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva — orice ar fi aceea — să le absoarbă atenția”.

Nouă ni s'a încredințat ultima avertizare pentru o lume ce merge spre pierzare veșnică. Cât de mare și cât de înfricoșată și plină de răspundere este această însărcinare! Cât timp să mai așteptăm?

„Să așteptăm să se împlinescă profețiile cu privire la timpul sfârșitului și deabia atunci să spunem ceva cu privire la ele? Ce preț ar mai avea atunci cuvintele noastre? Să așteptăm până ce vor veni pedepsele asupra celor nelegiuiți și deabia atunci să le spunem cum să scape de ele? Unde este credința noastră în Cuvântul lui Dumnezeu? Să așteptăm ca mai întâi să aibă loc lucrurile prezise, ca deabia atunci să credem cele prezise de El? Nouă ne-a venit lumina în raze clare și distincte, și ne-a arătat că ziua cea mare a Domnului este aproape, „chiar la uși”. Să cetim și să pricepem înainte de a fi prea târziu”. — *Mărturii, vol. II. p. 27.*

Noi credem că a sosit timpul dela Dumnezeu să se facă o mare lucrare de predicare a Evangheliei. Să ne ridicăm cu toții, să ne unim eforturile noastre și bunul Dumnezeu va trimite din cer ajutorul Său și lucrarea se va încheia în curând, iar Domnul Isus va veni să răsplătească fiecăruia după lucrul lui

„Deaceia și voi fiți gata; căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale ca să le dea hrana la vremea hotărîită? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale!” *Matei 24, 44—47.*

M. Manea

Dr. I. Moldovan

Parcul Vatra Luminoasă Str. G. No. 12

Consult. 4—6

Tramvai 14, 26 și 19

Păstrând spiritul speranței advente

Speranța adventă are ca temelie moartea lui Isus Hristos pentru răscumpărarea noastră, viața Lui salvatoare și puterea învierii Sale. Ea își va ajunge împlinirea la a doua venire a lui Isus, la încheierea slujbei Sale preoțești din Sanctuarul ceresc. Speranța revenirii lui Hristos a fost motivul inspirator al Bisericii din toate veacurile. În viața credincioșilor ea a făcut să se nască roadele consacrării și ale dreptății, ale devoțiunii și credincioșiei, cu toate că aceste calități ale caracterului au fost dobândite prin trudă îndelungată, sacrificiu desăvârșit și viață consacrată. Capitolul al unsprezecelea din Ebrei dă un portret grafic al acestui drum, prin care multe persoane de mare însemnătate au câștigat cununa biruinții. În toate aceste lupte, sacrificiul lui Hristos a fost inspiratorul vieții; prezența Sa continuă a fost tăria inimii; făgăduința revenirii Sale a fost steaua călăuzitoare și asigurarea-mângâietoare a sufletului. Apostolul Pavel era atât de conștient de părtășia sa cu Domnul Hristos și atât de vesel în mijlocul suferințelor, încât putea zice: „Simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos”. Și despre plinătatea și adâncimea acestei experiențe el putea afirma cu siguranță: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”. **Credință! Ce consacrare în serviciul Impăratului ceresc!**

Credința întemeietorilor

Același spirit de consacrare stăpâna și inima părinților acestei mișcări. Chemați din tinerețea lor să expună o cauză nepopulară, să înceapă o lucrare de mare reformă religioasă, să vestească unei lumi necredincioase solia revenirii în curând a Domnului; acești pionieri au dat dovadă de puterea speranței advente și de sinceritatea scopului urmărit de ei.

Despre spiritul atât de zelos în cercetarea Bibliei și rugăciune, ce caracteriza experiența lor, cetim:

„În timpul acela eronile veneau una după alta asupra noastră; predicatori și învățați aduceau noi doctrine. Noi trebuia să cercetăm Scripturile cu multă rugăciune, și Spiritul Sfânt lumina mintea noastră asupra adevărilor. Deseori petreceam nopți întregi studiind Scriptura, și cerând călduros conducerea dumnezească. Grupe de bărbați și femei credincioase se adunau în acest scop”. **„Slujitorii Evangheliei”, p. 302.**

Ei aveau să lupte cu boala și sărăcia, însă s'au hotărât să trăiască în limita mijloacelor lor și să se restrângă dela facerea de datorii. Aceasta i-a condus la cea mai mare economie în mâncare și îmbrăcăminte. Sora E. G. White spune:

„Eram hotărâți mai bine să suferim, decât să cădem în datorie. Pentru mine și copil foloseam o cană de lapte pe zi. Într-o dimineață, înainte ca soțul meu să plece la lucru, mi-a lăsat nouă cenți să cumpăr lapte pentru trei dimineți. Mă găseam într-o nedumerire: să cumpăr lapte pentru mine și copil, sau să-i cumpăr lui un șortuleț. Am renunțat la lapte și am cumpărat un șortuleț spre a acoperi brațele goale ale copilului meu”. **„Schife din viața lui James White și Ellen G. White”, p. 243.**

Și această încordată luptă cu sărăcia, această străduință de a-și procura numai cele absolut necesare hranei și îmbrăcăminteii numai ca să poată continua lucrarea căreia își consacraseră viața, a durat timp de mulți ani. Mai târziu cetim:

„Ne-am stabilit în Rochester. Am închiriat o casă veche, cu 175 dolari pe an. În casă avem și tipografia. Numai pentru această trebură să plătim 50 de dolari pe an. Ai râde, dacă ai privi la noi și ne-ai vedea mobilierul. Am cumpărat două paturi vechi cu 25 cenți fiecare. Soțul meu mi-a adus acasă șase scaune vechi, nici două la fel, pentru cari a plătit un dolar, și apoi imediat mi-a mai adus altele patru scaune vechi, toate fără fund, pentru cari plătișe 62 cenți la o licitație. Cadrul era bun, așa că le-am făcut o împleti-

tură. Untul este atât de scump, încât nu-l cumpărăm; cartofi nu ne dă mâna să cumpărăm. In loc de unt folosim sos, și gulii în loc de cartofi. Primul nostru prânz l-am luat pe o scândură de foc așezată pe patru pari simpli. Suntem dispuși să îndurăm lipsuri, numai ca lucrarea lui Dumnezeu să poată înainta". *Idem, p. 287.*

„Scrise pentru învățătura noastră”

Aceasta a fost spiritul ce a caracterizat viața pionierilor acestei mișcări. Să ne întrebăm: S'a menținut acest spirit de rugăciune și cercetare a Bibliei, de sacrificiu și modestie în bisericile noastre în decursul anilor? Suntem bucuroși să credem că mulți au făcut aceasta; însă, din nenorocire, vedem din partea multora o alunecare către lume. In biserică există două clase. Una din ele caută să ducă o viață plină de experiențe bogate și adânci; cealaltă decade într-o stare de nepăsare și spirit lumesc. Noi trecem prin aceeași situație ca și Israilul de altădată. Despre ei ne-a rămas acest trist raport:

„Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua, și în tot timpul vieții bătrânilor cari au trăit după Iosua și cari văzuseră toate lucrurile mari pe cari le făcuse Domnul pentru Israil... Și s'a ridicat după el o altă generație, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israil. Copiii lui Israil au făcut atunci ce nu plăcea Domnului, și au slujit Baalilor”. *Jud. 2, 7—11.* Și acest raport despre Israilul din vechime a fost scris „pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfrășiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă, să ia seama să nu cadă”. *1 Cor. 10, 11. 12.*

Primejdia ce amenință biserica

Suntem siliți să ne întrebăm, dacă nu cumva Biserica Adventiștilor de Ziua Șaptea nu își va pierde prima ei iubire, adorarea ei creștină, simplitatea și devoțiunea care au caracterizat această mișcare în primele ei începuturi. Noi știm că biserica aceasta e și aceasta rămâne; totuși ne temem că unii au pomit pe această întunecată și oprită cale a decăderii spirituale. Aceasta se dă pe față în multe feluri. Se observă o neglijare a rugăciunii și a studiului Bibliei, precum și o neglijare a studiului Spiritului Profetic.

Sabatul nu mai este privit de mulți așa cum fusese privit cu ani mai înainte. Păzirea lui a scoborât la nivelul ținerii Duminecii în

lume. Mulți își văd de căile lor, își caută de plăcerile lor, și vorbesc ce le vine, în ziua cea sfântă a lui Dumnezeu. Pe mulți îi vedem urmând plăcerile lumii. Atracția cinematografelor, a modei, a teatrului, a partidelor sociale din lume, a muzicii lumesti, cu radio și jazz, este mai puternică decât atracția oferită de casa de rugăciuni, de Studiul Cuvântului lui Dumnezeu și de cântarea cântecelor Sionului. Mulți maimușăresc modele lumii în îmbrăcăminte, și mănâncă și bea fără a da prea multă atenție legilor sănătății. Se fac căsătorii cu necredincioși, și creșterea extravagantei în a se fali fiecare cu ce are, se vede la căsătorie și în adunările publice. In bucurarea de toate lucrurile prezentate de viața modernă, mulți dintre noi s'au îndepărtat foarte mult de simplitatea părinților noștri; și aceasta se întâmplă atât de lesne. Inconștienți noi căutăm să urmăm ceea ce e în jurul nostru; vecinii noștri își înalță case mărețe; comparate cu acelea, casele noastre umile, par sărace și chiar desguștătoare, și noi clădim deasemenea locuinți mărețe, de multe ori peste mijloacele noastre. Vecinii își cumpără mobile costisitoare, tapiterii rare, covoare scumpe și alte bogate mobile casnice. Noi simțim că trebuie să facem la fel, sau, dacă nu, credem că vom fi socotiți că nu suntem în rândul oamenilor. Vecinii își iau automobile enorm de scumpe; noi le urmăm exemplul. Și în felul acesta ne silim să ținem pas cu alții în împodobirea de prisos și într-o viață luxoasă.

Căutând confortul acesta pământesc, uităm pe Dumnezeu. Cât de ușor este să cheltuești pentru tine, și cât de critic este pentru inima firească să dea lui Dumnezeu dreptul Său, adică zecimea și darurile! Mulți au nevoie să audă mustrarea dată în Hagai 1, 2—9 și în Maleahi 3, 7—12. In aceste texte se găsește făgăduita o bogată binecuvântare pentru cei cari ascultă.

Primejdia așezării sau închiderii în tranșee

Trecând în 1920 prin multe câmpuri de luptă din Europa, am văzut locurile unde soldații uneia sau alteia din armatele luptătoare au „săpat tranșee”. Se așezaseră și se stabiliseră acolo pentru un asediu îndelungat, pregătiți să stea tot mereu acolo unde erau. Și-au ridicat case provizorii, unele săpate în vreun deal, și s'au așezat acolo cât mai comod și mai confortabil cu putință. Ei recu-

noșteau totuși că se găseau în serviciul patriei lor; însă, din pricina situației și împrejurărilor lor deosebite, ei simțeau că nu mai pot continua războiul activ. Unii pierduseră ținta comună, și erau mulțumiți să rămână la infinit în această situație, uitând, în relativă lor siguranță și în căutarea confortului persoanei lor, ținta pe care o avuseseră la început, de a câștiga războiul.

Din nenorocire sunt și unii adventiști de ziua șaptea, cari se așează la fel comod în tranșee ca și lumea cealaltă. Ei au ajuns la părerea că temerile și speranțele lor pentru zilele viitoare ar fi în mare parte neîntemeiate și că venirea lui Hristos nu este atât de aproape, cum își închipuiseră ei. Ei își zic în inimă: „Domnul meu își întârziează venirea”. Ei își dau cu părerea că trebuie să așeze ceva pentru copiii lor. Restrângându-și darurile pentru lucrarea lui Dumnezeu, ei își îngrămădesc banii în bănci sau în valute sigure; în pregătirea pentru o viață îndelungă în această lume, ei își pun banii în societăți și trusturi; își cumpără polițe de asigurare pe viață pentru mult timp. Ei își susțin aceste fapte spunând că atunci când vor muri, doresc ca familiile lor să fie la adăpost; deci trebuie să îngrijească de zilele viitoare.

Această clasă dovedește o mare neliniște când se amintesc textele în cari se accentuează apropierea venirii Domnului. Ei privesc ca fiind „prea zeloși”, acei cari nu urmează faptele lor, lăudându-se pentru înțelepciunea și prevederea pe care o au. Copleșiți de scopuri lumești ei au pierdut din ochi ținta de a se pregăti pentru venirea Domnului și a grăbi ca solia adventă să ajungă până la cele mai îndepărtate margini ale pământului. Dumnezeu chiamă pe acești rătăcitori înapoi la experiența iubirii celei dintâi, dela care ei s'au abătut.

În deosebi este trist să auzim, și aceasta se întâmplă câteodată, despre vreun predicator sau lucrator, că se ocupă de vreun oarecare fel de negustorie, sau de speculațiuni la bursa de mărfuri sau deize, direct sau indirect. Aceștia trebuie să ia seama la mustrarea adresată de apostol către Timotei: „Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste”

Un tablou mai strălucitor

Însă mai există și o altă clasă, și suntem îndemnați să credem, că această clasă va

spori repede, cari, prin viața lor dovedesc credința că venirea Domnului este aproape. Li găsim în fiecare biserică, îi întâlnim la adunările noastre generale sau anuale — unii, credincioși, bărbați și femei sincere. Aceștia mențin spiritul speranței advente. Ei au consacrat tot avutul lor în slujba Domnului. Ei și-au depus averile lor pe altar, spre a fi folosite în chipul pe care îl va indica Spiritul lui Dumnezeu. Această clasă poate că se ocupă mai departe cu fermele, cu prăvăliile, cu negustoriile lor; poate că fac mari afaceri în marile târguri ale lumii; însă ei se recunosc ca economi ai lui Dumnezeu, conducând fermele, prăvăliile și magazinele lor spre lauda Sa, și sacrificând — mai mult decât pentru grija familiei și educația copiilor lor — rodul muncii lor spre înaintarea lucrării Evangheliei, și stând în orice moment gata de a-și sacrifica tot ce le-a mai rămas, dacă Spiritul le va cere aceasta. Noi credem, că aceasta este rânduiala lui Dumnezeu.

Mulți, asemenea văduvei de altădată, dau din sărăcia lor. Intrând în casele lor, suntem impresionați de viața lor simplă, de îmbrăcăminte lor modestă, de hrana lor simplă și economică. Ei renunță la dorințe pentru ca să poată avea cu ce ajuta înaintarea cauzei, care a devenit pentru ei mai scumpă chiar decât viața lor. Dar nu numai că ei și-au dedicat viața pentru vestirea soliei advente, dar mulți și-au dat chiar pe fiii și fiicele lor în lucrarea din câmpurile îndepărtate.

Exemple de sacrificiu eroic

Din adâncul inimii noastre mulțumim lui Dumnezeu pentru spiritul de consacrare, care stăpânește viața acestor credincioși devotați; și deasemenea mulțumim lui Dumnezeu pentru bărbații și femeile nobile din rândul lucrătorilor noștri, cari și-au luat viața în mână, și-au părăsit rude și prieteni, lipsindu-se de confortul și bucuria unui cămin al lor, și plecând să ducă altora bucuria și speranța pe care ei au găsit-o în solia mântuirii. Analele sforțărilor misionare nu mărturisesc despre un spirit de sacrificiu și abnegație mai mare decât cel dovedit azi de mulți din lucrătorii noștri de pretutindeni.

Acesta a fost spiritul de consacrare ce a condus pe părinții acestei mișcări — o con-

sacrare care a condus pe cei de atunci să depună tot ce aveau în tezaur, pentru ca solia venirii lui Hristos să poată fi dusă la toate neamurile. Acesta a fost spiritul ce a condus pe James White, Ellen G. White, Joseph Bates, J. N. Andrews, Hiram Edson și pe mulți alții cari ar mai putea fi amintiți unii dintre cari au ocupat locuri de conducători în această mișcare și alții cari au ocupat locuri umile, a-și da viața lor lui Dumnezeu. Ei nu au avut bani spre a-i investi în trusturi sau societăți; ei nu s'au îngrijit să pună ceva la o parte pentru viitor; ei au lăsat viitorul în mâna lui Dumnezeu. Ei au simțit că prezentul le cerea totul, și ei au dat totul, fără a-și mai opri ceva.

Invățăături din trecut

În acest spirit a fost întemeiată biserica Evangheliei dela început. „Toți ceice aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețurile lor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor”. Fapte 4, 34. Vestirea Cuvântului era însoțită de o mare putere. Dumnezeu recunoștea consacrarea credincioșilor. Și, ca urmare a consacrării, vestirea Cuvântului a fost în toate veacurile bisericii însoțită de o mare putere. Veacul în care trăim nu poate deci face excepție dela regulă. Pana inspirației divine afirmă:

„Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău... ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă, dacă ai păzit, sau nu, poruncile Lui”. Deut. 6, 2.

„În privința viitorului, nu avem să ne temem de nimic, afară numai să nu uităm calea pe care ne-a călăuzit Domnul, și învățătura pe care ne-a dat-o El în istoria noastră trecută”. E. G. White, în „Schiza din viață”, ed. 1915, p. 196.

E spre binele nostru să luăm seama la învățăturile trecutului; uitându-le, vom face aceeaș greșală ca și Israilul depe vremuri, și vom fi lipsiți, ca și ei, de a intra în fericirea făgăduită din pricina necredinței. În curând lucrarea lui Dumnezeu va atinge un mare punct final; marea mișcare adventă va triumfa glorios. Vrem noi ca acest triumf să fie triumful nostru?

Unul dintre primii lucrători ai mișcării din 1844 a avut un vis deosebit. El a văzut o clă-

dire mare și minunată de frumoasă aproape de terminat. O grupă de lucrători îi făcea ultimele lucrări; alții stricau schela ce era împrejurul clădirii, și care servise ca ajutor în construirea ei. În timpul acestui vis a auzit o voce zicându-i: „Și tu ai avut o parte de făcut în ridicarea acestei clădiri, însă ai lipsit dela datoria de a face partea din ea. Tu ești schela; deci acum, când lucrarea este terminată, tu ești dat la o parte ca nefolositor”. Vrem noi ca judecata din urmă să arate că aceasta ne este soarta? În timp ce avem o parte în lucrarea de vestire a soliei către alții, noi să lipsim dela datoria de a fi sfințiți prin adevărul pe care îl urmăm, și astfel să fim dați la o parte ca de nicio valoare? Nu ar trebui să fie așa! Dumnezeu să ajute ca, adică, niciunul din credincioșii noștri să nu aibă soarta aceasta!

O chemare la consacrare

Această mișcare a început prin sacrificiu; ea se va termina tot în acelaș spirit. Chemarea de astăzi a lui Dumnezeu este la o consacrare individuală, la o consacrare atât de deplină încât tot ce avem să fie depus pe altar, averile, planurile, dorințele, ambițiile, fiii și fiicele, viața noastră, dacă e nevoie, orice dar, callitate și talent să fie folosit în felul în care Dumnezeu îndeamnă fiecare inimă. Domnul este gata voios să conducă pe fiecare din ucenicii Săi în ce privește felul și timpul deosebit, în care acest spirit al consacrării depline să fie manifestat real în viața lor.

Dumnezeu chiamă pe copiii Săi înapoi la cărările cele vechi, înapoi la experiența primei lor iubiri. El dorește să vadă puterea harului Său mântuitor lucrând în viața fiecăruia. Întâi de toate noi trebuie să țintim spre această experiență definită și personală. Cum am putea face cunoscută Evanghelia altora, dacă noi înșine nu am experimentat harul ei transformator? Cum am putea spune altora, că Dumnezeu le va ierta păcatele, dacă noi nu avem dovada că El ne-a iertat pe ale noastre? Cum putem vesti pe Mântuitorul răstignit și înviat, care nu numai că iartă păcatele, dar și mântuiește din păcat, dacă noi înșine nu am dobândit această experiență de biruință asupra păcatului?

Și această experiență a consacrării din partea noastră ne va conduce la lucrarea cea mai zeloasă pentru alții. Familiile și vecinii

noștri, lumea întreagă, va fi ținta silințelor noastre. Vom căuta să transmitem și altora bucuria pe care am simțit-o în sufletul nostru. Dacă fiii și fiicele noastre sunt chemate în slujba Impăratului, să le grăbim plecarea, chiar dacă sunt chemați la cele mai îndepărtate margini ale pământului.

„Iată ziua”

Dacă nu a venit încă timpul pentru această deplină consacrare în slujba lui Dumnezeu a tot ce avem, atunci când oare va veni pentru noi acest timp? Dacă în acest moment al evidentei nevoi, al împlinirii profeției, al semnelor producătoare de griji și de spaimă, arătând că ne găsim chiar în zilele de încheere a istoriei acestui pământ, și nu a venit încă timpul pentru adventiștii de ziua șaptea să pună totul pe altarul lui Dumnezeu: când, oare, să mai vină acest timp? Timpul acesta, credem cu siguranță, că este acum. Poate nu am ajuns chiar la ziua, când frații să-și vândă casele lor modeste. Fiecare să se hotărască însă pentru sine prin rugăciune și consfătuire. Mulți cari trăesc în case luxoase, ar putea în chip folositor să-și schimbe locuințele cu altele mai umile, consacrand diferența de bani lucrării pentru salvarea sufletelor.

Timpul a venit cu prisoință pentru fiecare adventist de ziua șaptea, să mai taie o parte din averi, să-și reducă proprietățile, să preschimbe în bani acțiunile lor, și să dea lui Hristos ceea ce folosiseră în slujba lumii. A sosit timpul celor bogați și cu dare de mână dintre adventiștii de ziua șaptea, să urmeze sfatul dat de Domnul tânărului bogat, ca nu cumva să cadă sub condamnarea bogăților din capitolul al cincilea din Iacob.

„Domnul are nevoie azi de mâna, inima, mintea și averea ta! Ca mâna ta să secere, inima ta să iubească, mintea ta să planuiască, averea ta să deschidă drumul prin desigurile de nepătruns ale pădurilor, și pretutindeni unde secerătorii Lui se găsesc pe lanuri neseperate și unde un seceriș bogat așteaptă să fie strâns prin munca lor.

„Ziua aceasta este acum; anume ziua în care trebuie depusă orice străduință pentru Hristos. În curând va veni noaptea când va trebui să înceteze orice muncă, și atunci

ceea ce este necules trebuie să rămână necules și pierdut!” Ernest G. Wesley.

În acest spirit al consacrării, singura noastră țintă în viață va fi să încheem lucrarea; iar speranța ce ne va stăpâni, va fi venirea Domnului; și noi vom păstra neîntinat stindardul ce ne-a fost încredințat. Astfel noi vom vedea că părinții noștri, cari și-au dat viața în slujba lui Hristos, nu au suferit, nu și-au vărsat sângele și nu au murit în zadar. Noi vom socoti ca o sfântă moștenire adevărul încredințat nouă. Silindu-ne astfel să menținem spiritul speranței advente fiecare în propria sa viață, Dumnezeu va da putere soliei. Lucrarea hotărâtă a cerului se va împlini printre neamurile omenești. Hristos va veni să strângă secerișul pământului, iar sfinții vor fi adunați în patria lor veșnică. Dumnezeu să grăbească această binecuvântată încheiere.

F. M. WILCOX

A N U N Ţ U R I

Angajez imediat 2 ucenice interne (cu spălat și dormit) la lenjerie bărbătească.

Angajarea se face numai pe baza actelor (extract de naștere, buletin biroul populației, certificat de absolvire a 4 clase primare).

Săbădul liber.

A se adresa: Savu David, Str. Labirint 17.

FAMILIE DE CREDINCIOȘI caută spre angajare tânăra între 14—17 ani, pentru ajutor în casă, primind salariu lunar și hrană. Doritorii vor scrie pe adresa Editurii „Graiul Literar”, Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116 București IV.

Curierul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România

Redactor responsabil: V. Florescu

Anul XXIII Decembrie 1945 Nr. 12

Inștiințare

Școala particulară de Surori Infirmiere „Victoria“, autorizată de Ministerul Sănătății cu No. 38043/945, anunță că la 26 Noiembrie 1945 și-a început cursurile în localul ei din București, str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116 (fostă Labirint).

Până la data de 15 Decembrie 1945, Școala mai primește înscrieri de eleve, în condițiile publicate în „Curierul Misionar“ No. 9 din Septembrie crt., adică absolvente a cel puțin 4 clase secundare de orice fel, de vârstă minimă 17 ani și maximă 30 ani.

Pe lângă Școală funcționează și un Dispensar, unde se dau zilnic consultații, dela orele 8 la 11 dimineața, de către Medicii Profesori ai Școlii.

Direcțiunea Școlii

Colțul Editurii

Anunțăm cu plăcere apariția următoarei literaturi:

Calea către Hristos Lei 1.000
Crucea Domnului Hristos „ 1.500
Decalogul „ 1.200

Cercurile Misionare primesc un rabat de 30%.

BIBLIA cu paralele, ediția de buzunar, urmează să apară în editura noastră la 1 Februarie 1946. Se primesc comenzi chiar de pe acum. Prețul va fi de:

Lei 10.000 legată în pânză.
„ 8.000 broșată (copertă carton flexibil).

Porto Lei 250 de exemplar.

Cercurile Misionare primesc un rabat de 20%.

Comenzi, cu trimiterea anticipată a costului, se primesc chiar de pe acum.

LITERATURA PENTRU 1946, lecțiuni biblice majore și copii, precum și Straja Dimineții, va fi gata pentru expediere în comunități la 15 Decembrie a. c.

Comunitățile cari au de făcut modificări în comenzile de până acum, pot face aceasta până la data de 10 Decembrie a. c., precum și a face comandă pentru Straja Dimineții.

Prețul publicațiilor de mai sus pentru Trim. 1/946 este:

Lecțiuni Biblice majore Lei 195

„ „ copii „ 195

Straja Dimineții „ 400

Spezele de porto și ambalaj sunt cuprinse în aceste prețuri.

SOLII PENTRU TINERET urmează să fie pusă sub tipar. Se primesc înscrieri pentru rezervarea volumelor necesare, întrucât se tipărește într'un număr restrâns de exemplare.

TIMPUL ȘI LUCRAREA și INCHEIEREA LUCRĂRII, ambele într'o singură broșură de 68 pag., a apărut de sub tipar.

Conținutul, de o extremă importanță pentru timpurile noastre, nu mai are nevoie de o recomandare specială.

Se poate comanda la editură. Costul Lei 600 exempl.

Rabat 20% pentru Cercurile Misionare.

